

Raftul
Denisei

PREMIUL NOBEL PENTRU LITERATURĂ

Yasunari Kawabata

Frumoasele
adormite

HUMANITAS
fiction

roman

„Pentru că nu-l putem vedea, Dumnezeu e pretutindeni“, spune YASUNARI KAWABATA, primul scriitor japonez laureat al Premiului Nobel, iar afirmația aceasta pare să se regăsească, ascunsă discret, în toate scrierile sale. Yasunari Kawabata s-a născut la Osaka, în 1899, într-o familie bogată și educată. La numai trei ani rămâne orfan. După moartea bunicii și a surorii lui, copilul e crescut de un bunic bătrân și orb. Sunt ani însingurați care, s-a spus, au conturat sentimentul părăsirii și al regretului, dominant în romanele sale. În 1924 absolvă cursurile facultății de literatură ale Universității Imperiale din Tokio și întemeiază, împreună cu un grup de scriitori tineri, revista *Bungei Jidai*, îndreptată împotriva curentului realist, interesată de avangarda literară europeană și de mișcarea neosenzualistă. Succesul literar al lui Kawabata începe cu *Dansatoarea din Izu* (1926), nuvelă parțial autobiografică ce urmărește povestea de dragoste dintre autor și o dansatoare tradițională japoneză de numai paisprezece ani. *Vuietul muntelui*, roman apărut în 1948, îi aduce definitiv consacrarea. Pentru „măiestria lui literară care exprimă cu mare sensibilitate esența spiritului japonez“ primește, douăzeci de ani mai târziu, Premiul Nobel. În limbile europene îi sunt traduse, la acea dată, doar trei romane și câteva povestiri, dar numele său e deja bine cunoscut.

În 1970 face un tur al Statelor Unite și ține conferințe la principalele universități de acolo. Este momentul în care hotărăște să se implice în viața socială, deși în timpul celui de-al Doilea Război Mondial alesese să rămână perfect neutru. Semnează, alături de Yukio Mishima și de alți scriitori, o scrisoare deschisă prin care condamnă Revoluția Culturală din China și îi susține constant pe candidații conservatori.

Se sinucide, fără a lăsa nici o notă, pe 16 aprilie 1972, la doi ani de la moartea prietenului său, Yukio Mishima.

SCRIERI (selectiv): *Dansatoarea din Izu* (1926), *Țara zăpezilor* (1935, 1947), *O mie de cocori* (1949, 1952), *Maestrul de GO* (1942, 1954), *Vuietul muntelui* (1949, 1954), *Lacul* (1954), *Frumoasele adormite și alte povestiri* (1961), *Frumusețe și întristare* (1965), *Descoperirea Frumuseții* (1969), *Vechea capitală* (1985). În colecția *Cartea de pe noptieră* au apărut *Vuietul muntelui*, *Frumusețe și întristare*, *O mie de cocori*. În pregătire: *Țara zăpezilor*.

Traducătoarea, ANCA FOCȘENEANU, e lector la secția de japoneză a Facultății de Limbi Străine de la Universitatea din București și președinte al Asociației Profesorilor de limba japoneză din România. Traduceri: *Supliciul unei adolescente*, roman de Akira Yoshimura, apărut în colecția *Raftul întâi*.

Yasunari Kawabata
FRUMOASELE ADORMITE

Traducere din japoneză și note de
ANCA FOCȘENEANU

HUMANITAS
2009

Redactor: Cătălin D. Constantin
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Cecilia Laslo
DTP: Corina Roncea
Tipărit la Proeditură și Tipografie

YASUNARI KAWABATA

Nemureru bijo

Copyright © 1960, Heirs of Yasunari Kawabata, 1960

All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2014, pentru prezenta versiune românească

ISBN 978-973-689-768-9

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională a României.

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021 408 83 50, fax 021 408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0372 743 382, 0723 684 194

Prima noapte

— Vă rog să nu faceți glume nepotrivite sau să încercați să băgați degetul în gura fetei adormite, i-a atras atenția femeia de la pensiune bătrânului Eguchi.

De fapt această casă nu prea putea fi numită pensiune, etajul întâi era format numai din două camere, camera de aproximativ 13 m² în care stătea el acum de vorbă cu femeia și camera alăturată, care era probabil un dormitor și, după câte își putuse da seama, nici la parterul îngust nu părea să existe vreo altă cameră de oaspeți. Casa nu avea nici firmă de pensiune la intrare. Poate nu se putea pune firmă din cauza secretului pe care-l ascundea. Înăuntru domnea o liniște perfectă.

În afară de femeia care îl întâmpinase la poartă și care-i vorbea acum, nu văzuse pe nimeni și, fiind acolo pentru prima dată, nu își putea da bine seama dacă era patroana acelui local sau doar o slujnică. Oricum, știa că era mai bine să nu pună prea multe întrebări indiscrete în calitate de client.

Femeia avea între patruzeci și cincizeci de ani și era mică de statură. Vocea îi era tânără și modul ei de a vorbi era parcă intenționat molcom, încât nu puteai sesiza mișcarea buzelor subțiri. Când vorbea nu îl privea în față. În adâncul ochilor negri avea o scânteiere care topea într-o clipă neîncrederea interlocutorului și ea însăși, cu calmul dat de experiență, părea incapabilă să suspecteze pe cineva.

I-a preparat ceai verde cu apa care fierbea pe cămin, într-un ceainic de metal. Calitatea ceaiului verde, precum și cantitatea, erau extrem de rafinate pentru locul și situația aceea, făcându-l pe Eguchi să se simtă deodată în largul lui. În alcov era atârnat un peisaj de Kawai Gyokudo¹, o reproducere desigur, reprezentând un sat de munte îmbrăcat în culori calde de toamnă. Nimic în acea cameră nu părea să ascundă un mister.

— Să nu încercați să treziți fata, pentru că orice ați face, ea nu se va trezi. Doarme adânc și nu știe nimic din ce se petrece și nici cine a fost cu ea peste noapte, a repetat femeia. De aceea nu trebuie să fiți îngrijorat că cineva ar putea fi indiscret.

Bătrânul Eguchi nu a dat glas nenumăratelor îndoieli care îi încolțiseră în minte.

— Fetele de aici sunt foarte frumoase. Și nu primim decât clienți de încredere.

În loc să încuviințeze, Eguchi și-a privit ceasul.

— Ce oră este?

— Unsprezece fără un sfert.

— S-a făcut deja unsprezece? Știu că persoanelor în vârstă le place să se culce devreme și să se scoale devreme, așa că puteți să mergeți la culcare oricând doriți, a spus femeia, ridicându-se și deschizând puțin ușa camerei vecine. A folosit mâna stângă. Poate era stângace. Eguchi a urmat-o, ținându-și respirația. Ea și-a aplecat capul prin ușa întredeschisă și a aruncat o privire în cameră.

Silueta ei văzută din spate nu avea nimic deosebit, iar gestul de a privi astfel în cameră îi devenise cu siguranță firesc, dar pe Eguchi l-a îngrijorat. Pe modelul cu tobe japoneze al brâului de la chimono era desenată o pasăre mare și ciudată. Nu știa ce pasăre e. Dar oare de ce avea ochi și picioare care păreau atât de reale dacă era doar un desen? Bineînțeles că nu era ceva grotesc, ci doar un model neinspirat, dar ceea ce îl îngrijora și îl intriga pe Eguchi în momentul în care privea silueta întoarsă a femeii era tocmai această pasăre. Stofa brâului era de un galben-pal spre alb. Camera vecină părea întunecată.

Femeia a împins ușa ia loc, dar nu a încuiat-o, și a pus cheia pe masa din fața lui Eguchi. Vorbea firesc, ca și cum nu se întâmplase nimic.

— Uitați cheia. Odihnă plăcută! Dacă nu puteți dormi aveți lângă pernă niște somnifere.

— Nu aveți puțin vin?

— Aici nu se servește vin.

— Nici măcar așa, pentru somn, înainte de culcare?

— Nu.

— Fata e dincolo, în cameră?

— Da, vă așteaptă dormind adânc.

— A, da? s-a mirat puțin Eguchi.

Oare când intrase fata în cameră? Și de când dormea acolo? Când femeia crăpase ușa și privise înăuntru, voise oare să se încredințeze că fata adormise?

Deși prietenii de vârsta lui care veneau aici îi povestiseră că fata aștepta dormind și nu se trezea deloc, totuși acum, la fața locului, acest lucru i se părea de necrezut.

— Vă schimbați aici?

Femeia părea pregătită să îl ajute. Eguchi nu a răspuns.

— Se aude zgomotul valurilor. Și al vântului...

— Valurile fac zgomotul acesta?

— Noapte bună, s-a retras femeia, fără să-i răspundă.

Rămas singur, bătrânul Eguchi a cercetat cu privirea camera în care se afla, apoi ochii i s-au oprit asupra ușii care ducea în camera alăturată. Era o ușă din

scândură de brad. Părea să nu fi fost construită odată cu casa, ci adăugată ulterior. Privind bine, îți dădeai seama că și peretele despărțitor fusese probabil inițial un perete glisant, *fusuma*, iar pentru a construi camera secretă a „frumoaselor adormite” fusese transformat într-un perete adevărat. Era de aceeași culoare cu ceilalți pereți, dar se vedea că vopseaua era mai nouă.

Eguchi a luat cheia pe care o lăsase femeia. Era o cheie obișnuită. Dar, deși ținea cheia în mână ca și cum era pregătit să se ducă dincolo, nu s-a ridicat.

Așa cum spusese femeia, zgomotul valurilor se auzea puternic. Se auzeau ca și cum s-ar fi spart, lovindu-se de o stâncă înaltă, iar această casă mică s-ar fi aflat în vârful stâncii. Era vuietul unui vânt care prevestea apropierea iernii. Poate că poziția casei crea acest sentiment de iarnă, sau poate că totul era numai în mintea lui Eguchi, pentru că, în realitate, deși focul era slab, în cameră nu era frig. Era chiar o regiune cu o climă blândă. Încă nu începuseră să cadă frunzele. Pentru că ajunsese seara târziu, Eguchi nu putuse vedea bine locul, dar simțise mirosul mării. Trecând de poartă, pătrunsese într-o grădină prea mare pentru acea casă, în care erau mulți pini și arțari bătrâni. Pe cerul puțin întunecat se conturau puternic umbrele acelor subțiri de pin negru. Probabil că acest loc fusese odinioară o reședință de vară.

Cu mâna cu care luase cheia și-a aprins o țigară și după doar două-trei fumuri a stins-o în scrumieră aproape întreagă. Apoi a fumat pe îndelete o a doua țigară. În loc să privească ironic emoția ușoară care-l cuprinsese, avea un sentiment de imensă deșertăciune. Avea obiceiul să bea puțin vin pentru a adormi, dar somnul îi era superficial și deseori bântuit de coșmaruri. Nu putea uita versurile dintr-un poem al unei femei care murise de tânără de cancer, „Pentru nopțile când cineva nu poate dormi trebuie să pregătești o broască râioasă, un câine negru și un cadavru de înecat”. Își aminti și acum acele versuri și îl străfulgeră gândul că fata care dormea, adică fata care fusese adormită în camera vecină, ar putea fi un fel de înecată. La acest gând avu o ezitare să se ridice și să se ducă acolo. Nu știa ce li se dădea fetelor ca să doarmă, dar, cum păreau căzute într-o transă în care aproape că își pierdeau cunoștința, era posibil ca fata care îl aștepta să aibă pielea de culoare cenușiu-întunecat, ca și cum ar fi luat droguri, să aibă cearcăne și trupul uscat și slab, cu oasele împungând prin piele. Sau poate are trupul umflat, moale și rece. Poate că doarme sforăind încet, lăsând să i se vadă gingiile scârbos de vineții. Firește că la cei șaiszeci și șapte de ani ai lui, Eguchi petrecuse în compania femeilor și câteva nopți îngrozitoare. Și mai ales pe acelea nu le putea uita.

Urâtenia nu venea din faptul că femeile erau urâte, ci din cotiturile nefericite ale vieții lor la acel moment. Eguchi nu mai voia cu nici un preț să repete la vârsta asta o astfel de experiență neplăcută. Exact la acest lucru se gândise când

a venit aici. Căci ce putea fi mai groaznic decât un bătrân neputincios care încerca să se cuibărească o noapte întreagă lângă o fată tânără care dormea tot timpul? Dar oare nu venise și el aici căutând această plăcere extrem de nefirească a bătrânilor?

Femeia spusese că nu veneau decât clienți de încredere și cei care frecventau acest loc chiar păreau așa. Și bătrânul prieten care îi recomandase lui Eguchi acest loc încetase să mai fie bărbat. Și îi recomandase acest loc, crezând poate că și Eguchi era în aceeași situație.

Probabil că femeia era obișnuită cu astfel de clienți și de aceea nu îl privise cu milă sau curiozitate pe Eguchi. Datorită faptului că avea încă multe lucruri care îl interesau și de care se ocupa, Eguchi nu ajunsese încă ceea ce femeia înțelegea prin „client de încredere”, dar încerca să fie așa. Depindea de ce simțea în momentul respectiv, de locul în care se afla și de persoana cu care vorbea. Era hărțuit de urâtenia bătrâneții și se gândea că nefericirea și neputința bătrânilor care veneau în acest loc nu erau departe nici de el. Însuși faptul că venise aici nu era decât un semn sigur că acestea se apropiau. Și poate tocmai de aceea nu se gândise nici o clipă să încalce regulile impuse bătrânilor care veneau aici. Dacă îți pui în gând să le respecti, poți cu siguranță să le respecti. Acest loc părea un club secret al bătrânilor, un club cu puțini membri, iar Eguchi nu venise aici nici să dea în vileag secretele clubului, nici să strice convențiile și regulile. Faptul însuși că acest loc nu îi trezea prea mult curiozitatea era un semn că îmbătrânise.

„Unii clienți spun că visează frumos aici. Alții spun că își amintesc de tinerețe”, îi reveniră lui Eguchi în minte cuvintele femeii care-l întâmpinase. S-a sprijinit cu o mână de masă, s-a ridicat și, cu o față impasibilă, a deschis ușa din lemn de pin care ducea în camera vecină.

— A!

Exclamația i-a fost smulsă lui Eguchi de draperia de catifea de culoare roșu-închis. Culoarea părea și mai intensă prin contrast cu lumina slabă din încăpere, iar în fața draperiei părea că plutește o lumină ireală care i-a dat senzația că pătrunsese în lumea iluziei. Draperia înconjura toată camera. Și ușa din lemn de brad pe care intrase era ascunsă de draperie, în dreptul ei fiind înnodat capătul acesteia. Încuind ușa și dând la o parte draperia, Eguchi s-a uitat la fata adormită. Nu se prefăcea doar că doarme, respirația ei trăda un somn adânc. Bătrânului i s-a tăiat răsuflarea la vederea neașteptatei frumuseți a fetei. Nu doar frumusețea ei era uimitoare, ci și vârsta ei fragedă. Nu îi vedea decât fața, întoarsă spre el, dar părea să aibă sub douăzeci de ani. A simțit cum în piept i se trezea o viață nouă.

Încheietura mâinii drepte îi ieșea de sub pătură, iar mâna stângă părea întinsă în voie. Mâna dreaptă, cu degetul mare ascuns pe jumătate sub obraz, se întindea pe pernă de-a lungul chipului adormit, iar vârfurile degetelor, datorită moliciunii

somnului, erau îndoite lejer înăuntru, dar nu într-atât încât să nu ghicești gropițele fermecătoare care se formau la baza acestora. Culoarea sângelui tânăr se intensifica pe măsură ce înainta din dosul palmei spre vârful degetelor. Era o mână albă, unduitoare și moale.

— Dormi? Nu te scoli? a spus Eguchi, dorind să-i atingă mâna, dar a strâns-o doar în palmă și a scuturat-o ușor.

Și-a dat seama că fata nu avea să se trezească.

Fără să-i lase mâna, i-a privit fața, întrebându-se ce fel de fată o fi în viața obișnuită. Nu avea sprâncenele atinse de fard, iar genele închise îi erau dese și frumoase. A simțit aroma părului ei.

Prins în mrejele fetei, lui Eguchi i s-a părut peste o vreme că valurile răsună puternic. S-a smuls totuși din visare, și-a pus pijamaua. Dându-și seama abia acum că încăperea era luminată de sus, s-a uitat și a văzut că în tavan erau două ferestruici mici, acoperite cu hârtie japoneză, iar lumina lămpii pătrundea pe acolo.

O astfel de lumină era poate potrivită pentru culoarea roșu-închis a draperiei, sau poate că fusese aleasă pentru a face să strălucească în roșul draperiei pielea fetei, ca ea să pară neomenesc de frumoasă... se gândea în voie Eguchi, care de obicei nu prea avea timp pentru astfel de reflecții. Totuși culoarea draperiei, cu toată lumina, nu se reflecta și pe obrajii fetei. Ochii lui Eguchi se obișnuiseră încet-încet cu lumina acestei camere, deși, de fapt, era prea luminoasă pentru el, care totdeauna dormea cu lumina stinsă. Se părea însă că lumina din tavan nu putea fi stinsă. În acea lumină a observat că așternutul era de fulgi moi.

Temându-se să nu o trezească pe fata care nu putea fi trezită, a intrat ușor lângă ea în așternut. Fata era complet goală. În plus, nu păru să tresară sau să se ferească când l-a simțit așezându-se lângă ea. Chiar dacă dormea adânc, era de așteptat măcar o tresărire la o fată atât de tânără, când simțea un bărbat lângă ea, dar Eguchi, gândindu-se că ea nu dormea de fapt un somn obișnuit, și-a întins trupul alături, având mare grijă să nu o atingă. Fata avea genunchii puțin îndoți în față, așa că Eguchi nu-și putu găsi o poziție comodă a picioarelor. Deși dormea pe partea stângă, nu-și încrucișase genunchiul drept peste stângul într-o poziție de apărare, ci avea genunchiul drept puțin lateral, iar Eguchi și-a dat seama, chiar fără să privească, că piciorul drept era întins ușor. Unghiul pe care îl forma umărul stâng pe care dormea fata și unghiul șalelor ei nu se potriveau, din cauza poziției întoarse a trupului. Nu părea să fie prea înaltă.

Vârful mâinii pe care Eguchi o apucase și o scuturase părea inert și căzuse acolo în poziția în care îl lăsase el. Când și-a tras perna, mâna ei a căzut din nou. Eguchi și-a pus cotul pe pernă și, privind mâna fetei, a murmurat: „Chiar că pare vie”. De fapt, nu se îndoise nici o clipă că e vie și era mai mult un murmur de

admirație față de farmecul ei extrem, însă apoi acest murmur abia rostit i s-a părut de rău augur.

Oare pentru fata adormită fără să știe nimic viața nu se opriase în loc și nu era cufundată într-un haos fără fund al lipsei cunoștinței? Pentru că nu există păpuși vii, nu putea fi o păpușă vie, dar era făcută să fie ca o jucărie vie pentru ca bătrânii care nu mai erau bărbați să nu se simtă stânjeniți. Sau poate din contră, pentru acei bătrâni ea nu reprezenta o jucărie, ci viața însăși. Era o viață pe care o puteai atinge fără teamă. Pentru ochii atinși de presbitism ai lui Eguchi mâna fetei de lângă el era cu atât mai frumoasă și mai moale. Era unduitoare la atingere, dar nu-i putea vedea formația fină.

Spre vârful degetelor culoarea sângelui cald se intensifica și bătrânul a observat că aceeași culoare o avea la lobul urechilor. Urechile i se iveau prin păr. Și roșeața lobilor urechilor, și prospețimea fetei au străpuns adânc pieptul bărbatului. Eguchi era pentru prima dată în această casă misterioasă și venise împins de curiozitate, dar probabil că bătrânii neputincioși veneau aici dintr-o bucurie și o durere mult mai intense. Părul fetei părea să nu fi fost tăiat niciodată. Poate că era atât de lung ca bătrânii să-l poată atinge. Eguchi, sprijinindu-și capul de pernă, a ridicat părul fetei și i-a descoperit urechile. Umbra părului din spatele urechilor era albă. Și gâtul, și umerii erau imaculați. Nu avea rotunjimi de femeie. Bătrânul și-a încordat privirile și a cercetat camera. Lucrurile pe care le scosese de pe el erau așezate acolo, dar hainele fetei nu se vedeau nicăieri. Poate le-a luat femeia, sau poate că fata intrase de la început goală în cameră. La gândul ăsta a tresărit. Fata era complet expusă privirilor lui. N-avea de ce să fie tulburat, doar știa că fata fusese adormită și în acest scop, dar a închis ochii, acoperind cu pătura umerii goi ai fetei. Pe când în jur se răspândea mirosul fetei, a simțit deodată în nări mirosul specific de prunc nou-născut. Era mirosul acela ca de lapte al unui sugar. Acest miros era mai puternic și mai dulce decât cel al fetei.

„Nu e posibil ca această fată să aibă un prunc și laptele, umflându-se, să-i șiroiască acum din sânii.” Eguchi i-a privit ceafa și obrajii, și apoi linia feciorelnică a gâtului. Deși era deja sigur, a ridicat pătura care-i acoperea umerii și a privit-o. Era clar că nu arăta a femeie care alăptează. I-a atins ușor sânii și nu erau umezi. Dar dacă, presupunând că avea sub douăzeci de ani, puteai spune cu siguranță că nu era la vârsta să alăpteze, tot atât de sigur era și faptul că nu mai era nici la vârsta când putea avea miros de lapte ca un bebeluș. Era clar că avea mirosul specific de femeie. Și totuși Eguchi era sigur, chiar și acum, că simțise miros de prunc. Era oare doar o iluzie de moment? Nu știa de ce ar fi putut avea o astfel de iluzie, dar poate mirosul de nou-născut se revărsase dintr-un spațiu adânc al inimii lui? Pe când se gândea la asta a fost cuprins de un sentiment de

singurătate plină de tristețe. Mai mult decât tristețe și singurătate, era deșertăciunea înghețată a bătrâneții. Apoi acest sentiment s-a preschimbat în duioșie și milă față de fata care răspândea mirosul unei tinereți calde. Poate voia să-și alunge gândul brusc și rece al unei vini. A simțit cum în trupul fetei răsună muzică. O muzică plină de iubire. Ar fi vrut să evadeze, dar, privind cei patru pereți ai camerei, toți erau acoperiți de draperie și părea să nu existe nici o ieșire. Deși acea draperie, de culoare roșu-aprins, care reflecta lumina din tavan, părea moale, nu se unduia nici un pic. Fata adormită și bătrânul erau închiși acolo amândoi.

— Nu te scoli? Nu te scoli? a întrebat Eguchi, apucându-i umărul și scuturându-l. Apoi i-a ridicat capul. Trezește-te, trezește-te!

Sentimentul puternic pe care îl simțea față de fată îl făcuse să facă asta. Îi devenise deodată de nesuportat gândul că fata dormea, că nu-i vorbea, că nu știa că dormea alături de el, Eguchi, și nu-i cunoștea nici măcar fața sau vocea. Nu-i putea transmite fetei nici măcar o fărâmbă din existența lui. Dar fata nu avea să se trezească, iar el simțea pe braț greutatea capului ei cufundat în somn. Totuși ușoara încruntare a sprâncenelor care îi apăru pe chip putea fi înțeleasă cu siguranță ca un răspuns viu al ei. Eguchi a încremenit.

Dacă fata s-ar trezi prin această atingere, nu s-ar risipi oare misterul acestei case despre care bătrânul Kiga îi spusese că „e ca și cum ai dormi cu o zeiță budistă, interzisă privirii oamenilor”? Cu siguranță fetele adormite erau pentru bătrânii „clienți de încredere” o tentație și o aventură pe care le puteau gusta fără să se teamă. Bătrânul Kiga și alții îi spusese că numai atunci când stăteau lângă fetele adormite mai simțeau că trăiesc. Când Kiga venise să îl viziteze, văzând în grădină ceva roșu care căzuse pe mușchiul ofilit de toamnă, se dusesse imediat să-l ridice, curios să vadă ce e. Era fructul roșu al unui dafin japonez. Ici-colo erau căzute astfel de fructe. Kiga luase numai unul și, rotindu-l între degete, îi vorbise lui Eguchi despre misterul acestei case. Îi spusese că atunci când nu mai putea suporta deznădejdea bătrâneții se ducea acolo.

— E foarte mult de când am suferit ultima dată din dragoste pentru o femeie. Nici nu știi cum e să-ți pregătească cineva o femeie care doarme și nu se trezește.

Probabil că, pentru bătrânii care nu mai puteau fi parteneri adevărați pentru o femeie, fata care dormea, care nu vorbea și nu auzea nimic era asemenea cuiva care ascultă orice și îți spune orice. Dar, pentru Eguchi, să fie cu o astfel de femeie era o experiență absolut nouă. Fata, pe de altă parte, petrecuse probabil multe astfel de nopți cu bătrânii. Dormea cu o respirație liniștită, întinsă pe o parte, cu fața-i inocentă de copil, lăsându-se cu totul în seama lor, fără să știe nimic, cufundată într-o stare care semăna cu o moarte provizorie. Poate că un

bătrân îi mângâiasă tot trupul, poate că altul își plânse în hohote destinul lângă ea. Oricum fata nu știa nici de unul, nici de celălalt. Gândindu-se la asta, Eguchi nu a putut să se hotărască ce vrea să facă. Chiar și când și-a tras mâna de sub capul fetei, a făcut-o cu grijă, ca și cum fata ar fi fost un obiect prețios ce se putea sparge. În același timp însă nu putea să-și potolească dorința de a o trezi cu violență, făcând-o să se sperie.

Când Eguchi și-a tras mâna de sub capul ei, fata și-a rotit ușor capul, iar umerii au urmat acea mișcare. S-a așezat cu fața în sus. Părându-i-se că se va trezi, Eguchi s-a retras. Nasul și buzele fetei, care stătea acum cu fața în sus, străluciră tinerește în lumina care venea din tavan. Fata și-a ridicat mâna stângă și a dus-o la gură. Părea că vrea să își sugă arătătorul ca dintr-un obicei rău, dar nu a făcut decât să-l atingă ușor de buze. Buzele i s-au mișcat și i s-au văzut dinții.

Răsuflarea pe nas s-a transformat în răsuflare pe gură, și ritmul acesteia a devenit mai alert. Eguchi s-a gândit că poate o doare ceva. Dar părea să nu fie asta, pe obraji mijindu-i un zâmbet format din tremurul buzelor. Vuietul valurilor ce se loveau de stânca înaltă i-a răsunat din nou lui Eguchi în urechi, ca și cum ar fi venit de foarte aproape. După sunetul valurilor în retragere ai fi zis că la baza acelei stânci erau pietre mari. Apa care se lovea de ele părea că se retrage. Răsuflarea pe gură a fetei răspândeă un miros. Dar nu era miros de lapte. Eguchi se tot întreba uimit de ce o clipă i se păruse că miroase a lapte și se gândea că oricum această fată avea sigur miros de femeie.

Eguchi avea și acum un nepot care mirosea a nou-născut. I-a venit în minte fața acestuia. Eguchi avea trei fiice, toate măritate, toate cu copii, și își amintea bine nu numai vremea când nepoții miroseau a lapte, dar și vremea când își legăna fetele pe brațe. Mirosul acela de lapte al pruncilor reînviase oare deodată, încolțindu-l pe Eguchi? Sau nu, poate era un miros apărut doar în mintea lui Eguchi, care simțea milă pentru fata adormită? Eguchi s-a întors și el cu fața în sus și, având grijă să nu o atingă nicăieri pe fată, a închis ochii. Ar fi mai bine să ia somniferele de lângă pernă. În mod sigur nu sunt atât de puternice ca licoarea care i se dă fetei. El se va trezi precis înaintea ei. Dacă nu s-ar întâmpla așa, ar pieri și misterul, dar și fascinația acestui loc.

În punguța de hârtie de lângă pernă a găsit două pilule albe. Dacă iei una, cazi ca într-o beție, dacă le iei pe amândouă, cazi în somnul morții. Pe când, privind pilulele, se gândea ce bine ar fi să fie așa, i-au revenit în minte o amintire neplăcută legată de un prunc și o amintire nebunească.

— Simt miros de lapte, de sâni, de prunc! spusese privind-l fix și schimbându-se la față femeia care scutura chimonoul pe care Eguchi tocmai îl dezbrăcase. E vorba de copilul tău, nu-i așa? Ai ținut în brațe copilul când ai

plecat de acasă, nu-i așa?

Femeia se ridicase în picioare și, cu mâinile tremurând de furie, aruncase hainele europene ale lui Eguchi, spunând:

— Nu pot să suport, nu pot să suport! Nu pot să suport să știu că vii aici după ce ai legănat un prunc!

Vocea îi era groaznică, dar fața îi era și mai înfricoșătoare. Femeia era o gheișă pe care Eguchi o cunoștea de mult. Deși știa perfect că Eguchi avea soție și copil, mirosul de prunc aprinsese ura ei de femeie și o făcea geloasă. După această întâmplare încetaseră să se mai vadă.

Mirosul pe care nu-l putuse suporta gheișa era al fetei celei mai mici a lui Eguchi, dar Eguchi avusese de fapt o iubită și înainte de a se căsători. Pentru că părinții fetei erau foarte vigilenți, rarele lor întâlniri secrete erau pasionale. Odată, îndepărtându-și fața de la pieptul fetei, văzuse că sfârcurile ei sângerau puțin. Eguchi fusese foarte mirat, dar, fără să-și dea seama, se apropiase blând și linsese acel sânge. Fata, aprinsă de pasiune, nu simțise nimic.

După ce trecuseră minutele de pasiune nebunească, Eguchi îi povestise, dar ea spusese că nu simțise nici o durere.

Era ciudat că aceste două întâmplări îi veneau acum în minte, pentru că se petrecuseră foarte demult. Era oare posibil să i se pară deodată că fata adormită mirosea a lapte pentru că în el zăceau astfel de amintiri? Deși erau foarte depărtate, dacă stai să te gândești, poate că în gândurile și amintirile omului nu există delimitate în mod clar nou și vechi, și nici noțiunile de trecut și de prezent. Se întâmplă să-ți amintești mai viu și mai real întâmplări ale copilăriei petrecute cu șaizeci de ani înainte, decât ce s-a întâmplat ieri. Mai ales la bătrânețe se întâmplă așa. Și nu e oare adevărat că de multe ori tocmai întâmplările din copilărie formează personalitatea omului și îi călăuzesc viața? Poate era ceva neînsemnat, dar acea fată cu sânii însângerați îl învățase pentru prima dată că buzele bărbatului pot să facă să sângereze aproape oricare parte a trupului unei femei. De atunci Eguchi se ferise să mai facă să sângereze vreo femeie, dar gândul că sângele acela fusese un dar al ei care întărea viața lui de bărbat nu i se ștergea din minte nici acum, la șaizeci și șapte de ani.

Un alt lucru, poate și mai neînsemnat, era că soția directorului unei mari companii, o femeie între două vârste, despre care se spunea că e înțeleaptă și că are multe legături în societate, îi spusese în tinerețe lui Eguchi:

— Seara, înainte să adorm, închid ochii și număr bărbații pe care mi-ar plăcea să-i sărut. Îi număr pe degete. E distractiv. Când sunt mai puțin de zece degete mă simt tristă.

Îi spusese aceste lucruri pe când dansa un vals cu el. Pentru că îi făcuse această confesiune brusc, Eguchi se gândise că poate îl considera și pe el printre

acei bărbați și a slăbit brusc mâna cu care o ținea.

— Doar număr așa... a spus ea într-o doară. Sigur că tu fiind tânăr nu te simți trist seara și, chiar dacă se întâmplă, ai o soție lângă tine care te alină. Dar uneori poți încerca asta, așa, pentru amuzament. Pentru mine e uneori un bun leac de somn, adăugase ea sec.

Eguchi nu răspunsese nimic.

Ea zisese doar că îi numără, dar Eguchi se întreba dacă numărându-i nu își imagina oare și chipul și trupul lor. Dacă se întâmpla așa, chiar și zece persoane iau mult timp, și dacă mai apar și fantezii... Eguchi a simțit deodată puternic în nări mirosul îmbietor de parfum al acelei femei trecute puțin de floarea vârstei. Felul în care femeia și-l imagina înainte de a adormi pe Eguchi ca pe unul dintre bărbații pe care ar fi dorit să-i sărute era libertatea ei secretă și nu avea nici o legătură cu Eguchi însuși. El nu avea nici cum să prevină acest lucru, nici cum să protesteze, dar simțea ceva pervers ca, fără știrea lui, să apară astfel în mintea unei femei între două vârste, și ea să se joace după bunul plac cu imaginea lui. Totuși își amintea și acum vorbele acelei femei. Nu se întrebase apoi dacă femeia, văzându-l tânăr, îi spusese asta pentru a-l ademeni indirect sau doar așa, pentru a-l tachina, și mai apoi, după ceva vreme, nu îi rămăseseră în minte decât vorbele ei. Acea femeie murise de mult. Iar Eguchi nu pune la îndoială vorbele ei. Oare câte sute de bărbați sărutase în imaginația ei acea soție înțeleaptă, până să moară? Pe măsură ce îmbătrânea, în serile când nu putea adormi, Eguchi își amintea uneori de vorbele ei și număra pe degete femeile pe care ar fi dorit să le sărute, dar nu se oprea la asta, ci avea tendința să urmărească și amintirile femeilor pe care le cunoscuse și cu care făcuse dragoste. Și în seara asta, ademenit de mirosul ireal de lapte al fetei adormite, își amintea de amantele de pe vremuri. Sau poate sângele sfârcurilor iubitei de demult l-a făcut să simtă deodată acel miros de prunc la această fată care nu putea avea în fond acel miros, iar faptul că, pipăind trupul frumoasei adormite, se pierduse în amintirea femeilor de demult care nu puteau reveni era o consolare demnă de milă, dar Eguchi simțea mai degrabă o liniște interioară caldă, ca o tristețe lină. Pipăise ușor sfârcurile fetei să vadă dacă nu sunt umede, dar nu simțise pofta nebunească de a o speria când se va fi trezit în urma lui, arătându-i sânii însângerați.

Sânii fetei aveau o formă frumoasă. Bătrânul se tot întreba de ce, dintre toate animalele, numai la femeie sânii au căpătat o formă atât de frumoasă odată cu evoluția umanității. Iar faptul acesta, că sânii femeii au devenit atât de frumoși, nu este oare o victorie strălucitoare a istoriei omenirii?

Și despre buzele femeii se poate spune probabil același lucru. Bătrânul Eguchi și-a amintit din nou că unele femei se fardau înainte de culcare, iar altele își dădeau jos fardul înainte de culcare, dar fuseseră și femei care atunci când își

ștergeau rujul lăsau să se vadă buze palide sau o culoare în declin. Din cauza luminii blânde din tavan și a catifelei pereților, nu putea să-și dea seama dacă fata adormită acum lângă el era ușor fardată, dar era sigur că nu-și smulgea sprâncenele. Atât buzele, cât și dinții care i se iveau de sub ele străluceau imaculat. Cu siguranță nu apela la manevra femeilor de a-și clăti gura cu parfum, și respirația ei avea mirosul natural al unei fete tinere. Lui Eguchi nu-i plăceau sânii bogați și largi, închiși la culoare. Când ridicase puțin pătura care acoperea umerii fetei, văzuse că aceasta îi avea încă mici și trandafirii. Pentru că fata se întorsese cu fața în sus, putea să se aplece și să îi sărute. Era desigur o femeie pe care ți-ai fi dorit să o săruți.

Eguchi s-a gândit că, dacă și un om de vârsta lui putea să facă așa ceva cu fata, era de înțeles că cei cu adevărat bătrâni care veneau în această casă, cuprinși de bucurie, considerau că merita să plătească oricât și să riști tot pentru un astfel de lucru. Printre bătrâni păreau să existe și unii devoratori, iar Eguchi își putea imagina scena. Dar poate pentru că fata dormea fără să știe nimic, fața ei rămânea așa cum o vedea, imaculată și fără urmă de rană. Eguchi nu se simțea dezgustat de acest joc oribil, pentru că fata dormea adânc, arătându-i fața ei frumoasă. Diferența dintre Eguchi și ceilalți bătrâni consta oare în faptul că el mai era încă bărbat adevărat? Pentru toți ceilalți esențial era ca fata să doarmă atât de adânc.

El încercase deja de două ori să o trezească, e drept, foarte timid. Nu știa nici el ce ar fi făcut dacă din greșeală ar fi trezit-o, dar era sigur că numai dragostea pe care o simțea pentru ea îl făcuse să încerce. Sau poate de vină era deșertăciunea și frica pe care le simțea?

Chiar doarme? Când și-a dat seama că rostește ceva fără sens, a adăugat: „Nu e somnul de veci. Și fata asta, și eu suntem reali.” A închis ochii rugându-se ca serile obișnuite să fie ca această seară, ca a doua zi dimineața când se va trezi să existe încă această noapte neobișnuită. Cotul fetei care dusesse arătătorul la buze îl incomoda. I-a prins încheietura mâinii și a întins-o. Pentru că o prinsese exact de locul unde bate pulsul, a continuat să o țină și a apăsătorul și mijlociul.

Pulsul bătea regulat, îngerește. Respirația liniștită din somn era puțin mai lentă decât cea a lui Eguchi. Pe acoperiș a trecut vântul, dar nu s-a mai auzit vuietul prevestitor de iarnă ca mai devreme. Deși se auzeau încă puternic valurile izbindu-se de stâncă, sunetul lor era blând ca o muzică și părea că ecoul lor urca parcă din fundul mării în trupul fetei, ca un cânt la care se adăuga răsunetul pieptului ei, prin pulsul din încheietură. Sub pleoapele bătrânului zburau, dansând în ritmul acelei muzici, fluturi albi. A lăsat mâna fetei. Nu-i atinsese nicăieri trupul. Mirosul gurii, trupului și părului fetei se simțeau ușor.

Eguchi și-a amintit de iubita cu sfârcurile însângerate și de zilele când merseseră împreună spre Kyoto², pe linia Hokuriku³.

Dacă își amintea acum lucrurile acestea, faptul se datora poate căldurii trupului inocent al fetei. Pe calea ferată din Hokuriku spre Kyoto erau multe tuneluri mici. De câte ori trenul intra în tunel, poate de teamă, fata apropia genunchii ei de genunchii lui Eguchi și îi strângea mâna. De fiecare dată când ieșeau dintr-un tunel, deasupra munților puțin înalți, sau pe mare, se vedeau curcubeie.

— Ce drăguț! Ce minunat! exclama fata de fiecare dată când ieșeau din tunel și le zărea. La fiecare ieșire din tunel căuta din ochi în stânga și-n dreapta și le descoperea, dar, pentru că aveau o culoare slabă și era greu de știut dacă sunt reale sau nu, a ajuns să creadă că aceste extrem de numeroase curcubeie apărute în mod ciudat erau un semn de nenorocire.

— Ne urmăresc, nu crezi? Când ajungem în Kyoto ne vor prinde, presimt. Odată întoarsă acasă, a doua oară nu voi mai putea pleca.

Cum Eguchi de-abia terminase facultatea și se angajase de curând, nu ar fi putut să se întrețină în Kyoto și, atâta vreme cât nu comiteau o dublă sinucidere din dragoste⁴, știa că trebuie să se întoarcă neapărat în Tokio, dar nu se putea împiedica ca la vederea acestor mici curcubeie să nu își imagineze trupul frumos și misterios al fetei. Îi văzuse trupul prima dată în Kanazawa, într-un hotel de pe malul râului. Era o seară în care ningeă cu fulgi deși. Eguchi, foarte tânăr pe atunci, a fost mișcat până la lacrimi de atâta frumusețe. La femeile din zecile de ani care urmaseră nu mai întâlnise o asemenea frumusețe și ajunsese să creadă că frumusețea trupului misterios al acelei fete era de fapt frumusețea din inima ei și, chiar dacă încerca să râdă de el însuși spunându-și că e doar o închipuire, acesta devenise cu trecerea timpului un adevăr și era o amintire de neclintit chiar și acum, la bătrânețe. Cineva trimis de familie venise și o luase pe fată înapoi de la Kyoto și peste puțină vreme o căsătoriseră.

Când peste un timp o întâlnise din întâmplare pe malul iazului Shinobazu din parcul Ueno din Tokio, mergea ducând cu ea un prunc. Bebelușul purta o căciuliță din lână albă. Era anotimpul când lotușii de pe iazul Shinobazu începeau să se ofilească. Fluturii albi care dansaseră în ochii lui Eguchi astă-seară, lângă fata adormită, se datorau probabil căciuliței albe a bebelușului.

Atunci, pe malul iazului Shinobazu, Eguchi nu putuse decât să o întrebe dacă e fericită. „Da, sunt fericită”, răspunsese ea grăbită. Ce altceva ar fi putut să răspundă? Când o întrebase mirat de ce se plimbă singură cu copilul într-un astfel de loc, ea îl privise în tăcere.

— E băiețel sau fetiță?

— Ce, nu se vede că-i fetiță?

— E cumva copilul meu?

— Nici vorbă, nici vorbă, negase ea cu ochii aprinși de furie.

— Sigur? Dacă e cumva copilul meu și nu vrei să-mi spui acum, poți să-mi spui când o să vrei tu, chiar și peste zece ani.

— Doar ți-am spus că nu e al tău. Țsta e adevărul. Nu am să uit niciodată că te-am iubit, dar te rog nu arunca umbra îndoielii în viața acestui copil. I-ai face numai rău.

— Așa deci?

Eguchi se forțase să nu se uite la copil, dar urmărise cu privirea până departe silueta femeii. După ce mersese o bucată de drum, ea privise în urmă. Văzând că Eguchi se uita după ea, grăbise brusc pasul. De atunci nu o mai întâlnise. Auzise că murise cu vreo zece ani înainte. Eguchi, la cei șaiszeci și șapte de ani ai săi, asistase la moartea multor rude și cunoștințe, dar numai acea femeie îi rămăsese puternic în minte. Era proaspătă și acum amintirea ei - căciulița albă a bebelușului, frumusețea misterioasă a trupului ei și sfârcurile însângerate.

În această lume numai Eguchi știa că frumusețea aceea era incomparabilă și se gândea că odată cu moartea lui, care nu era departe, și acest lucru avea să dispară fără urmă din lume. Faptul că fata îl acceptase pe Eguchi cu inocență, deși o mușcase, era poate în firea ei, dar el era sigur că ea nu-și cunoștea acea frumusețe a sânilor însângerați. Nu avea cum să o vadă.

Ajunși în Kyoto dimineața devreme, Eguchi și fata merseseră pe un drum care străbătea un zăvoi de bambus. Frunzele de bambus tremurau strălucind argintiu în lumina soarelui din zori. Amintindu-și acum, i se părea că frunzele subțiri și moi chiar erau de argint, ca și trunchiul bambusului. Pe marginea zăvoifului erau înfloriți scaieți. Își amintea bine drumul. Merseseră apoi pe firul unei ape și ajunseseră la o cascadă care se revărsa cu zgomot și făcea bulbuci, strălucind în lumina soarelui, iar în mijlocul bulbucilor a stat fata dezbrăcată. Acest lucru nu se întâmplase de fapt, dar, de la un moment dat, Eguchi începuse să creadă că avusese loc. De când îmbătrânise, când privea la pâlcurile de tulpini roșcate ale pinilor de pe dealurile ce înconjoară orașul Kyoto, i se întâmpla să-și amintească de fată. O amintire atât de clară și de proaspătă ca în această seară nu mai avusese însă. Poate datorită tinereții ademenitoare a fetei adormite.

Eguchi n-a mai putut să adoarmă. Nici nu voia să-și mai amintească de alte femei în afara fetei cu care văzuse micile curcubeie. Nu mai voia nici s-o atingă pe fata care dormea, și nici să se uite la tot corpul ei gol. S-a întors pe burtă și a deschis iar pliculețul de hârtie de lângă pernă. Femeia îi spusese că sunt somnifere, dar Eguchi nu era sigur ce fel de medicamente sunt, nici dacă aceleași medicamente erau folosite pentru a adormi fata, și a luat o pilulă, a băgat-o în

gură și a înghițit-o cu multă apă. Poate pentru că de obicei nu folosea somnifere, ci puțin vin înainte de culcare, Eguchi a căzut îndată într-un somn adânc. Apoi a avut un vis.

Era îmbrățișat de o femeie care avea patru picioare cu care îl înălțase. Pe lângă cele patru picioare avea și brațe. S-a trezit puțin și, deși s-a gândit că e ciudat, nu a simțit repulsie, iar în trup i-a rămas senzația unei strânsori mai puternice decât cea a unei femei cu două picioare. I-a trecut prin minte că pilulele te făceau să ai astfel de vise. Fata dormea cu spatele la el, cu șoldurile lipite de trupul lui. Dar Eguchi, fiind mai ales întristat că nu îi putea vedea fața și cuprins de toropeala dulce a somnului, și-a băgat degetele în părul ei lung și răsfirat, ca pentru a-l aranja, și a adormit la loc.

Visul care a urmat a fost de asemenea groaznic. În camera de nașteri a unui spital, fata lui Eguchi născuse un copil diform. Când s-a trezit, Eguchi nu își putea aminti ce diformitate avea. Poate nu-și amintea pentru că nu voia să-și amintească. Oricum, era o diformitate groaznică. Nou-născutul a fost imediat ascuns de privirile mamei. Dar în umbra draperiei albe a salonului de nașteri a apărut mama. A venit și a tăiat copilul în bucățele, pentru a-l arunca. Un doctor, prieten al lui Eguchi, stătea alături, în halat alb. Și Eguchi stătea și privea. De data asta s-a trezit de-a binelea, ca dintr-un coșmar. S-a speriat de draperiile de catifea de culoare roșu-aprins care înconjurau pereții. Și-a luat capul în mâini, și-a frecat fruntea. Ce vis! Nu cumva somniferele conțin otravă? Avusese oare visul cu un copil diform pentru că venise aici căutând desfătări nefirești? Nu știa care dintre cele trei fiice ale lui fusese cea din vis și nici n-a încercat să se gândească. În realitate toate fiicele lui aveau copii perfect sănătoși.

Eguchi ar fi vrut să poată să se scoale și să plece. Dar pentru a dormi mai adânc a înghițit și a doua pilulă de lângă pernă. Apa rece ca gheața i-a străbătut esofagul. Ca și înainte, fata adormită stătea cu spatele. Gândindu-se că și această fată ar putea naște un copil groaznic și urât, a pus mâna pe umărul ei plinuț și a spus: „Întoarce-te spre mine, te rog!” Ca și cum l-ar fi auzit, fata s-a întors. Și-a pus pe neașteptate un braț pe pieptul lui Eguchi și, ca și cum ar fi tremurat de frig, și-a apropiat picioarele de el. Nu era posibil ca acestei fete cu trupul așa de cald să-i fie frig. Și, cu voce joasă, de nu știa dacă iese pe gură sau pe nas, ea a spus: „Și tu visezi urât, nu?”

Dar bătrânul Eguchi s-a cufundat repede în somn.

A doua noapte

Bătrânul Eguchi nu se gândise că va reveni vreodată în casa „frumoaselor adormite”. Cel puțin după prima noapte petrecută acolo nu se gândise că ar vrea să revină. Nici dimineața, când se trezise și plecase, nu se gândise că va mai reveni.

Totuși, cam la o jumătate de lună după ce fusese prima dată, a sunat să întrebe dacă nu se putea duce în seara aceea acolo. Îi răspunsese femeia între două vârste care-l întâmpinase prima dată. La telefon vocea ei părea un murmur înghețat venit dintr-un loc misterios.

— Dacă spuneți că plecați acum, cam pe la ce oră credeți că ajungeți aici?

— Cred că puțin după nouă.

— A, la nouă nu vă putem primi! Fata nu a venit încă și chiar dacă ar fi venit, n-ar adormi până la nouă.

Eguchi a tăcut mirat.

— Puteți veni pe la unsprezece, iar eu o voi adormi până atunci, a spus femeia domol, în timp ce pieptul lui Eguchi a început să palpita.

— Bine, ne vedem atunci, a spus el sec.

Și ce dacă ar fi trează, chiar aș vrea să o întâlnesc înainte de a adormi, ar fi vrut Eguchi să spună, așa, pe jumătate în glumă, dar fălcile parcă îi fuseseră încleștate. S-a lovit de legea care guverna misterul acelei case. Trebuie respectată cu atât mai strict cu cât e mai ciudată. Dacă ar încălca-o, ar distruge și dorințele demne de milă ale bătrânilor și visele lor din somnul acela superficial. Pentru Eguchi a fost ceva neașteptat să constate că pieptul îi tresărise ca și cum simțise o fascinație când femeia îi spusese la telefon că nouă e prea devreme pentru că fata nu doarme încă și că o va adormi abia pe la unsprezece. Era poate mirarea provocată de faptul că era invitat deodată într-o viață din afara realității zilnice. O viață în care fata adormea și nu se trezea cu nici un chip. Nu i se părea nici mult, nici puțin să revină după două săptămâni într-o casă în care se gândise că nu va mai veni niciodată. În orice caz, nu fusese nevoie să se lupte cu tentația până acum. Pe de altă parte, nu avusese nici poftă să repete această distracție oribilă a bătrâneții și nu era la fel de neputincios ca bătrânii care aveau în general nevoie de acest loc. Dar prima noapte petrecută aici nu fusese deloc neplăcută. Chiar dacă făcuse în mod clar un păcat, Eguchi simțea că în viața lui de șaizeci și

șapte de ani nu mai petrecuse până atunci o noapte atât de pură cu o femeie. Și când se trezise după acea noapte simțise la fel. Se trezise pe la opt, mai târziu decât avea obiceiul, poate pentru că somniferele își făcuseră efectul. Trupurile lor nu se atingeau. A fost o deșteptare domoală, ca într-o iluzie, simțindu-se învăluit de mirosul fin și de căldura tânără a fetei.

Fata dormea cu fața spre el și deoarece chipul desfătat de somn era scos în față, iar pieptul era retras, între gâtul lung, inocent, și bărbie, mușchii erau abia perceptibili. Părul lung învăluia toată perna. Eguchi și-a desprins ochii de la buzele ei frumos închise și, privindu-i genele și sprâncenele, nu putea să se îndoiască că era virgină. Genele și sprâncenele erau prea aproape de el ca Eguchi, cu presbitismul lui, să poată vedea clar conturul fiecăreia dintre ele. Nu vedea nici puful fin care strălucea pe corpul fetei. Pe față și pe gât nu avea nici măcar o pată.

Uitând de visele urâte de la jumătatea nopții, bătrânul se gândea cât îi e de dragă și se legăna ca într-o iluzie cu gândul că și fata îl plăcea. A căutat sânii fetei și i-a strâns în palmă cu blândețe. A simțit o senzație ciudată, ca și cum erau sfârcurile mamei lui înainte de a fi gravidă cu el.

— Și-a retras mâna, dar acel fior l-a străbătut până la umeri.

S-a auzit deschizându-se peretele glisant al camerei vecine.

— V-ați trezit? a întrebat gazda. Dacă doriți, micul dejun este deja gata.

— Ah, a spus Eguchi, luat prin surprindere.

Razele de soare care pătrundeau prin geamul ușii luminau vesel draperia de catifea. Totuși în cameră nu părea să se fi făcut mai multă lumină.

— E gata micul dejun, l-a grăbit iar femeia.

— Ah!

Eguchi s-a ridicat într-un cot și a netezit blând cu cealaltă mână părul fetei.

Își dădea seama că femeia trebuia să trezească oaspetele înainte de a se trezi fata, dar ea pregătea liniștită masa. Oare când se trezea fata? Dar știind că nu trebuie să pui întrebări indiscrete, Eguchi s-a mulțumit să zică indiferent:

— Tare drăguță fată!

— Da, așa este. Ați visat frumos?

— Da, datorită ei.

— S-au potolit și vântul, și valurile, și e o zi frumoasă, ca de început de primăvară, a schimbat femeia vorba.

Acum, revenind aici după o jumătate de lună, pentru Eguchi nu mai era vorba numai de curiozitate, ca prima dată, ci mai degrabă simțea vinovăție, rușine, dar și o puternică fascinație. Faptul că fusese făcut să aștepte de la nouă până la unsprezece îi mărise și mai mult nerăbdarea.

Aceeași femeie i-a deschis poarta și l-a poftit înăuntru. În alcov atârna aceeași

reproducere. Și ceaiul verde a fost la fel de gustos ca prima dată. Eguchi se simțea mai tulburat și mai nerăbdător decât prima dată, dar s-a așezat calm, ca un client vechi. S-a uitat din nou la peisajul cu satul de munte între copaci cu frunze îngălbenite și a spus:

— Acest ținut are climă caldă, frunzele nu mai au timp să se înroșească, nu? Se veștejesc repede. N-am văzut prea bine în grădină, că e întuneric.

— Probabil, a zis femeia absentă. Pentru că s-a făcut frig v-am pregătit o pătură electrică. Este de două persoane și are în fiecare parte câte un buton de reglat temperatura, așa că puteți să o potriviți cum doriți.

— De obicei nu folosesc pătura electrică.

— Dacă nu vă place, puteți să opriți butonul din partea dumneavoastră, dar pe al fetei să-l lăsați așa, vă rog frumos.

Bătrânul și-a dat seama că fata trebuie să fie complet dezbrăcată.

— E interesant că o pătură de două persoane poate fi reglată separat în fiecare parte.

— E făcută în America. Vă rog să nu opriți partea fetei, nici măcar așa, în glumă. Oricât s-ar face de frig, știți bine că ea nu se va trezi.

Eguchi a tăcut.

— Fata de astă-seară e mult mai pricepută decât cea de data trecută.

— Poftim?

— Este tot frumoasă. Toate sunt frumoase pentru că nu fac nici un lucru rău. Dacă ar face ceva rău nu ar mai fi frumoase.

— Deci e altă fată?

— Da... Vă deranjează?

— De obicei nu sunt chiar așa de infidel.

— Infidelitate? Ce spuneți? Doar nu faceți nimic cu fata, nu-i așa?

În vocea domoală a femeii se ghicea o nuanță ușoară de ironie.

— Nimeni dintre clienții noștri nu face nimic. Toți sunt de încredere.

Femeia cu buze subțiri nu îl privea în față. Eguchi aproape că tremura de rușine, dar nu știu ce să spună. Femeia nu era decât o bătrână calmă și rece, obișnuită cu astfel de lucruri.

— În plus, cum am putea să vorbim de infidelitate când fata doarme și nu știe cine a fost cu ea? Nici prima fată și nici cea de astă-seară nu au habar cu cine și-au petrecut noaptea, așa că a vorbi de infidelitate...

— Aha, deci de fapt ce se petrece aici nu e o legătură între doi oameni?

— Ce vreți să spuneți?

Era ciudat ca după ce veniseși în acest loc știind despre ce e vorba, să spui că ceea ce se petrecea între bătrânii care își pierduseră bărbăția și fetele tinere pe care cineva le adormea pentru ei nu e o relație între doi oameni.

— Și, la urma urmei, ce dacă sunteți infidel? a râs ciudat, cu vocea ei tânără, femeia, ca pentru a-l liniști pe Eguchi. Dacă v-a plăcut atât de mult prima fată, când veniți data viitoare o pregătesc tot pe aceea, dar o să vedeți că după noaptea asta o să spuneți că fata de azi e mai bună.

— Da? Și, când spui că e mai pricepută, la ce te referi? Doar nu face altceva decât să doarmă.

— Ei!

Femeia s-a ridicat, a descuiat ușa camerei vecine și, după ce a privit înăuntru, a pus cheia în fața lui Eguchi, urându-i noapte bună.

Rămas singur, Eguchi și-a turnat apă fierbinte din ceainic în bolul de ceai și a sorbit încet ceaiul verde. Voia să bea liniștit, dar bolul tremura în mâinile lui. Nu e de bătrânețe! Poate că nu sunt încă un client în care se poate avea încredere, a vorbit Eguchi, ca pentru el. Ei, ce-ar fi să-i răzbune, încălcând regulile acestei case, pe bătrânii care veneau aici și erau umiliți și batjocoriți? Oare nu ar fi și pentru fată o relație umană normală în felul ăsta? Nu știa cât de puternice erau pilulele cu care erau adormite fetele, dar el mai avea forța bărbătească necesară pentru a le trezi din acel somn. Chiar dacă îi veniseră în minte astfel de gânduri, Eguchi nu se simțea destul de entuziasmat. Decrepitudinea urâtă a bătrânilor nenorociți care aveau nevoie de această casă avea să-l ajungă și pe el în anii care urmau. Oare în trecutul său de șaiszeci și șapte de ani cât de mult cunoscuse profunzimea de nemăsurat a sexului? În jurul bătrânilor se nasc la infinit fete tinere și frumoase, trupuri tinere, trupuri noi de femeie. Fascinația bătrânilor de a visa, părerea de rău pentru zilele trecute de care nu s-au bucurat îndeajuns nu sunt oare cuprinse în păcatul acestui loc? Eguchi se gândise și înainte că tocmai aceste fete adormite dădeau o libertate neîngrădită bătrânilor. Pentru că ele dormeau și nu spuneau o vorbă, bătrânii puteau să le spună tot ce voiau ei.

Eguchi s-a ridicat și când a deschis ușa camerei vecine l-a izbit deja un miros cald. A chicotit. Ce-l îngrijora oare? Fata avea vârful mâinilor așezat pe pătură. Unghiile erau vopsite roz. Avea un strat gros de ruj. Dormea cu fața în sus.

— Chiar o fi mai pricepută? a murmurat Eguchi, apropiindu-se.

Din cauza căldurii păturii nu numai obrajii îi erau încinși, ci toată fața. Mireasma era puternică. Pleoapele de sus îi erau umflate și obrajii plinuți. Gâtul îi era atât de alb că ar fi putut reflecta roșul draperiei. După felul cum dormea ai fi zis că este o tânără vampă. Eguchi s-a îndepărtat și a schimbat poziția, stând cu spatele, dar în acest timp s-a simțit împresurat de mirosul cald al fetei. Acest miros era cuprins în cameră.

Nu a putut fi rezervat cum fusese cu prima fată. Fata asta, fie trează, fie adormită, stârnea prin ea însăși poftele unui bărbat. S-a gândit că dacă ar încălca acum regulile acestei case ar fi numai vina fetei. Ca pentru a savura bucuria care

urma, a închis ochii și a stat nemișcat și, numai la gândul bucuriei, din străfundul trupului l-a cuprins o căldură plăcută. Femeia spusese că fata de azi îi va plăcea mai mult și s-a gândit că probabil căutaseră mult să găsească o asemenea fată. Asta i-a sporit și mai mult neîncrederea în acest loc. Dorea intens să atingă fata și stătea visător, stârnit de miros. Eguchi nu știa multe despre parfumuri, dar putea spune sigur că fata asta era întruchiparea parfumului. A adormi în felul acesta era o fericire dulce, unică, pe care nu o mai gustase până acum. S-a așezat din nou și și-a apropiat încet trupul de cel al fetei. Ca și cum i-ar fi răspuns, fata s-a întors grațios, și-a băgat mâinile în așternut și le-a întins ca și cum l-ar fi îmbrățișat pe Eguchi.

— Hei, tu ești trează? Mă auzi? s-a ferit Eguchi, scuturându-i bărbia.

Probabil că gestul lui fusese prea violent, pentru că fata s-a întors cu fața spre pernă, ca și cum s-ar fi apărât, iar buzele i s-au întredeschis puțin, și vârful unghiei arătătorului lui Eguchi s-a atins de unul sau doi dintre dinții ei. El a stat nemișcat, fără să-și retragă degetul. Nici fata nu și-a mișcat buzele. Sigur că dormea un somn adânc, nu era doar ațipită.

Deși fusese suspicios pentru că astăzi se schimbase fata și se plânsese din acest motiv gazdei, pentru Eguchi era lesne de închipuit că trupul fetelor se putea vătăma dacă astfel de nopți în care erau adormite cu pilule s-ar fi ținut lanț. Faptul că Eguchi și ceilalți bătrâni erau puși să doarmă cu fete diferite, devenind astfel infideli, avea pesemne scopul de a proteja sănătatea fetelor. Dar în această casă nu putea fi găzduit decât un client în camera de la etaj. Eguchi nu știa cum arăta parterul, însă acolo nu putea fi decât cel mult încă o cameră de oaspeți. Și din acest lucru puteai să-ți dai seama că fetele care erau adormite pentru bătrâni nu puteau fi multe. Oare toate aceste fete aveau farmecul lor propriu, precum cea din prima noapte și precum aceasta cu care era acum? Degetul lui Eguchi care atinsese dinții fetei s-a umezit de la ceva lipicios. Și-a trecut degetul de-a lungul buzelor ei, pipăindu-i șirul de dinți. A făcut mișcarea asta de câteva ori. În afară, buzele păreau uscate, dar înăuntru erau umede și alunecoase, închipuind în glumă linii frumoase, linia bretonului, uneori linia părului de la ceafă. Fata avea părul scurt la spate și pieptănat în sus. Pe frunte atârnavă ici și colo fire lungi și scurte, la întâmplare. I-a ridicat părul de pe frunte, privindu-i sprâncenele și genele. Degetele de la o mână le-a înfipt adânc în păr, mai să-i atingă pielea capului.

— E clar că nu e trează, a murmurat Eguchi, și apucând capul fetei, l-a clătinat.

Atunci ea și-a încruntat sprâncenele ca și cum ar fi durut-o, și și-a răsucit trupul, culcându-se pe o parte. Astfel s-a apropiat și mai mult de trupul lui Eguchi. Și-a scos ambele mâini din așternut și, punând brațul drept pe pernă, și-a

așezat obrazul drept pe dosul palmei, așa încât Eguchi nu-i mai zărea decât degetele. Degetele îi erau răsfirate, sub gene i se zărea degetul mic, iar arătătorul îi ieșea de sub buze. Degetul mare era ascuns sub bărbie. Roșul buzei de jos și roșul celor patru unghii lungi se împreunaseră în același loc, pe fața albă a pernei.

Și brațul stâng era îndoit din cot, iar dosul palmei venea chiar sub ochii lui Eguchi. Față de obraji plini, degetele de la mâini erau extrem de lungi și de subțiri, făcându-l să se întrebe cum arătau cele de la picioare. Eguchi a atins cu talpa picioarele fetei. Și degetele mâinii stângi a fetei erau răsfirate în voie. Bătrânul și-a pus unul dintre obraji pe palma fetei. Ea s-a cutremurat până la umeri de acea greutate, dar părea să nu aibă puterea de a-și retrage brațul. Bătrânul a stat nemișcat în acea poziție o vreme. Pentru că fata își scosese din așternut ambele brațe, umerii i se ridicaseră puțin, lăsând să se vadă rotunjimile tinere. Eguchi, învelindu-i umerii cu pătura, a luat în mână cu blândețe acele rotunjimi. Și-a mutat buzele de pe dosul palmei, pe brațe. Mireasma umerilor și a cefei fetei îl îmbiau. Umerii și spinarea ei se încordaseră, dar imediat s-au destins, devenind un corp care se lipea strâns de Eguchi.

Chiar în clipa asta, Eguchi răzbuna aplecat peste trupul acestei femei-sclave adormite umiliința și necazul pe care le suportau bătrânii veniți în această casă. Încălca regulile acestei case, deși știa bine că nu va mai putea reveni niciodată aici. Pentru a o putea trezi pe fată a devenit chiar un pic violent. Dar deodată a fost oprit de un semn clar al virginității ei.

— A, a spus retrăgându-se.

Răsuflarea i-o luase razna și pulsul i se intensificase. Mai mult decât din cauză că se oprise brusc, era din cauza uimirii pe care o încerca. A închis ochii, încercând să se liniștească. Nu i-a fost greu să se liniștească, așa cum i-ar fi fost unui bărbat tânăr. Mângâind blând părul fetei, a deschis ochii. Fata era în aceeași poziție, cu fața în jos. Ce însemna oare să întâlnească la vârsta asta o prostituată virgină, pentru că sigur era o prostituată? Totuși, după ce i-a trecut înfierbântarea, sentimentul pentru fată și pentru el însuși s-a schimbat și nu a mai revenit la ce simțise înainte. Nu i-a părut rău. Orice i-ai face unei fete adormite care nu știe ce se petrece cu ea nu poate fi decât ceva neplăcut. Totuși cum se explica oare imensa mirare bruscă pe care o simțise?

Răpit de conturul feței de vampă al fetei, Eguchi ar fi ajuns să facă toate gesturile posibile, dar l-a străfulgerat gândul că bătrânii care veneau în această casă veneau cu o bucurie demnă de milă, cu o sete puternică, cu o tristețe mai adâncă decât crezuse el inițial. Chiar dacă încercau jocuri nevinovate de bătrâni și o întoarcere iluzorie la tinerețe, în străfundul acestora se ascundeau lucruri dorite care nu se mai puteau întoarce, lucruri care nu puteau fi recăștigate, oricât

te-ai fi luptat. Și faptul că vampa de astă-seară, despre care femeia spusese că „e pricepută”, rămăsese virgină era nu atât un semn al respectului bătrânilor și al faptului că se supuneau regulilor, cât cu siguranță semnul dureroasei lor neputințe. Puritatea fetei reprezenta mai degrabă neputința bătrânilor.

Părea că mâna pe care o ținea sub obrazul drept îi amorțise de oboseală, căci a ridicat-o deasupra capului și și-a îndoit încet, de două-trei ori, degetele pentru a le dezmoți. S-au atins de mâna lui Eguchi care îi pipăia părul. El i-a apucat mâna. Degetele îi erau mai mult reci și moi. A strâns-o cu forță, ca și cum ar fi vrut să o sfărâme. Când și-a ridicat umărul stâng și s-a întors pe jumătate, brațul stâng s-a întins plutind, de parcă ar fi îmbrățișat gâtul lui Eguchi. Dar era un braț moale și fără putere, care nu i-a cuprins de fapt gâtul. Fața adormită a fetei întoarsă spre el era atât de aproape, încât ochii cu presbitism ai lui Eguchi o vedeau ca prin ceață, dar sprâncenele și genele groase ca o umbră neagră, bogăția pleoapelor și a obrazilor, gâtul zvelt, toate erau ca atunci când o privise prima oară, cele ale unei vamp. Sâni îi atârnav puțin, dar erau de fapt bogați, iar sfârcurile erau bine umflate pentru o femeie japoneză. Bătrânul a pipăit spinarea fetei până la pulpe. Acestea se întindeau drepte de la șolduri în jos. Lipsa de armonie între partea de sus și partea de jos a corpului venea poate din faptul că era virgină.

Bătrânul Eguchi privea deja liniștit fața și gâtul fetei. Era un corp potrivit pentru a reflecta vag roșul draperiei de catifea. Deși trupul acestei fete, despre care femeia spusese că „e pricepută”, fusese folosit de bătrâni, ea continua să fie virgină. Probabil acest lucru se datora neputinței bătrânilor sau poate și faptului că fata dormea adânc, dar Eguchi se întrebă deodată, cu o grijă părintească, oare cum se va schimba viața acestei fete cu față de vampă, în viitor. Și Eguchi dădea semne de îmbătrânire. Desigur, fata se lăsa adormită numai pentru bani. Dar pentru bătrânii care plăteau, faptul că puteau sta astfel întinși lângă această fată era neîndoielnic o fericire nepământească. Cum fata nu se trezea deloc, bătrânii nu simțeau rușine pentru neputința lor și li se permitea să-și închipuie și să-și amintească orice despre femei. Și faptul că plăteau mai mult decât pentru o fată trează se datora acestui lucru. Iar faptul că fetele adormite nu știau deloc cu cine dormeau era, desigur, liniștitor pentru ei. Nici bătrânii nu știau nimic despre viața și firea fetelor. Nu știau nici măcar ce fel de haine purtau, ceea ce le-ar fi putut sugera câte ceva despre ele. Aceste reguli nu erau stabilite numai din simplul motiv de a-i feri de neplăceri pe bătrâni după ce veneau aici. Mai exista probabil un motiv ascuns în fundul întunericului.

Totuși Eguchi nu se obișnuia cu această relație cu o fată care nu vorbea, nu se trezea și nu îl accepta din proprie voință pe el, Eguchi. De aceea nu-i dispărea din piept senzația de deșertăciune. Voia să vadă ochii acestei fete cu față de

vampă. Voia să-i audă vocea și să stea de vorbă cu ea. Tentația de a atinge doar așa, cu mâinile, trupul fetei cufundate în somn nu era atât de puternică pentru Eguchi, și era însoțită mai degrabă de tristețe. Dar, cum fusese peste măsură mirat realizând că fata era virgină și acest lucru îl oprise să încalce regulile, acum avea intenția să se supună regulilor bătrânilor până la capăt. Fata din seara asta, deși adormită, dădea mult mai multe semne că este vie decât cea de data trecută. Acest lucru era neîndoielnic după mirosul ei, pipăitul ei, mișcările corpului ei.

Lângă pernă erau puse, ca și data trecută, două pilule pentru Eguchi. Dar ținea ca în seara asta să nu adoarmă atât de repede, ca să o poată privi mai mult pe fată. Aceasta se mișca destul de mult în somn. Probabil că într-o singură noapte se întorsese de pe o parte pe alta de vreo douăzeci-treizeci de ori. Acum era cu spatele, dar în curând s-a reîntors spre el. Apoi l-a atins pe Eguchi cu brațul. Eguchi a apucat-o de un genunchi și a tras-o spre el.

— Nu vreau, i s-a părut că a murmurat fata, cu un sunet care nu era o voce.

— Te-ai trezit?

A tras-o și mai tare de genunchi pentru a o face să deschidă ochii. Genunchiul s-a îndoit, îndreptându-se către el, fără să mai opună rezistență. Eguchi și-a pus brațul sub gâtul fetei și, ridicându-l puțin în sus, l-a scuturat.

— A, ce se întâmplă cu mine? a spus fata.

— Te-ai trezit, nu? Hai, deschide ochii.

— Nu, nu.

Și-a lăsat capul către umărul lui Eguchi, ca și cum s-ar fi ferit ca el să o mai clatine. Fruntea ei a atins gâtul bătrânului, și bretonul i-a înțepat nasul. Era înspăimântător. Aproape că l-a durut. Asaltat și de parfumul puternic, Eguchi și-a întors fața.

— Ce faci? Nu-mi place, a spus fata.

— Nu-ți fac nimic, a răspuns el, dar ce spusese fata erau doar vorbe în somn.

Probabil că ea simțise prea puternic în timp ce dormea mișcările lui Eguchi și a crezut că e altceva, sau poate a revăzut în vis vreuna din glumele neplăcute pe care i le făcuse vreun bătrân cu care dormise în altă noapte. Eguchi era bucuros că reușise să aibă cât de cât o conversație cu fata, chiar dacă nu fuseseră decât vorbe inconsistente și întrerupte, spuse în somn. Poate spre dimineață reușește să o facă să se trezească. De fapt nu se putea spune decât că el îi adresase niște cuvinte, dar le auzise ea oare? Mai mult decât răspuns la cuvintele lui, vorbele prin somn ale fetei nu răspundeau cumva impulsului corpului? Eguchi s-a gândit să o lovească tare, sau să o răsucescă, dar a strâns-o cu putere în brațe. Fata nici nu s-a opus, nici nu a strigat. Trebuie că se sufocase puțin. Mirosul ei dulce a izbit fața lui Eguchi. Și nu ea, ci Eguchi răsufla greu. Trupul ei l-a ademenit din

nou. Dacă ar transforma-o acum în femeie, oare ce mare tristețe o va apăsa de a doua zi? Cum s-ar schimba viața ei? Orice s-ar întâmpla, fata nu-și va da seama de nimic până dimineată.

— Mamă, a strigat încet fata. Nu pleca, nu pleca, iartă-mă!

— Ce visezi? Nu e decât un vis, un vis, a strâns-o și mai tare Eguchi, încercând să-i alunge visul.

Tristețea adâncă cuprinsă în glasul fetei care-și striga mama i-a străpuns pieptul. Sâni fetei aproape se sfârâneau de pieptul lui Eguchi. Fata și-a mișcat brațul. Oare încerca să-l îmbrățișeze pe Eguchi, crezând în vis că este mama ei? Nu, chiar adormită așa, chiar virgină, era fără îndoială o vampă. În cei șaiszeci și șapte de ani ai săi, lui Eguchi nu i se mai întâmplase să atingă atât de mult trupul unei vampe atât de tinere. Dacă exista vreo legendă de dragoste în care era nevoie de o eroină, ea era fata aceea.

Puteai să te gândești că nu era o vampă, ci o fată pe care o fermecase cineva. De aceea „deși doarme, trăiește”, adică chiar dacă inima îi e complet adormită trupul de femeie îi e treaz. Nu mai are suflet de om, e numai un trup de femeie. Fusesse ea oare atât de des partenera bătrânilor, încât femeia să poată spune că e pricepută?

Eguchi a slăbit brațul care o strângea pe fată și a îmbrățișat-o domol, și când i-a așezat din nou, lin brațul gol în poziția de a-l îmbrățișa ea chiar l-a strâns în brațe cu blândețe. A stat așa liniștit. A închis ochii. Era cuprins de căldură și de visare. Era un extaz inocent. Și-a dat seama de bucuria și amintirea fericirii pe care o simțeau bătrânii care veneau aici. Pentru bătrâni, aici nu exista numai urâtenia și rușinea bătrâneții, ci și binecuvântarea unei vieți tinere. Oare nu i se întâmplă unui bărbat bătrân și neputincios să uite de sine, când este acoperit pe de-a-ntregul de un trup tânăr de fată? Dar oare pentru bătrâni fata sacrificată să fie adormită în acest scop este considerată ceva ce au cumpărat fără să facă un păcat, sau, din contră, bucuria lor sporește la gândul că este un păcat secret? Uitând și de el, și de faptul că fata e sacrificată, Eguchi a atins cu piciorul vârful picioarelor ei. Pentru că doar acolo nu o atinsese încă. Degetele picioarelor fetei s-au mișcat, flexibile. Încheieturile degetelor se îndoiau și se destindeau, semănând cu mișcarea degetelor de la mâini, și această mișcare chiar s-a transmis către Eguchi ca o tentație puternică a unei femei stranie. Chiar adormită, această femeie putea vorbi limbajul dragostei folosind numai degetele de la picioare. Dar pentru bătrân mișcarea degetelor deveni o muzică amoroasă din vis pe care stătu să o asculte un timp.

Părusse că fata visase, dar oare acel vis se terminase? Poate că de fapt nu visase, ci pe măsură ce bătrânul o dezmiarda, vorbea prin somn și asta se transformase în protest, poate asta fusesse, se gândea Eguchi. Chiar dacă nu

folosea cuvinte, această fată era înzestrată cu puterea dragostei, care-i permitea să vorbească cu bătrânul prin mișcările trupului, deși era adormită. Dar faptul că Eguchi simțea dorința puternică să poarte cu ea un dialog verbal, chiar și folosind cuvinte sacadate, ca vorbitul în somn, era probabil pentru că încă nu se obișnuise cu secretul acestei case. Eguchi, neștiind ce să spună sau cum să o dezmierde ca ea să-i răspundă, a spus:

— Nu mai visezi? Visul ăla în care mama plecase undeva?

I-a pipăit spinarea, lovind-o ușor. Fata și-a scuturat umerii și s-a întors din nou cu fața în jos. Părea a fi poziția ei preferată. S-a întors spre Eguchi, cu dreapta a îmbrățișat ușor colțul pernei, iar stânga a pus-o peste fața bătrânului. Dar nu a spus nimic. Îi simțea respirația caldă și domoală. Doar brațul pus peste fața lui Eguchi nu își găsea echilibrul, iar bătrânul, apucându-l cu amândouă mâinile, l-a pus peste ochii lui. Vârfurile unghiilor lungi ale fetei îl înțepau ușor în lobul urechii. Încheietura palmei fetei se îndoise deasupra ochiului drept, acoperit de braț. Vrând s-o facă să stea așa, a apăsat mâna ei deasupra ochilor săi. Mirosul trupului ei, pătrunzând astfel în ochii lui, îi păru ca un val nou și trezi noi amintiri bogate. Cei doi-trei bujori din gardul înalt al templului din Yamato⁵, strălucind în soarele timid, *sazanka*⁶ albă din apropierea verandei de la Shisendo⁷, apoi azaleele și glicinele din Nara⁸, cameliile de la templul Tsubaki⁹, toate aceste flori care înfloreau exact în anotimpul acesta, îi aminteau de cele trei fiice pe care le căsătorise. Își dusesese fiicele în acele locuri pentru a admira împreună florile. Poate că fiicele sale devenite soții și mame nu-și mai aminteau bine, dar el, Eguchi, își amintea clar, și uneori, amintindu-și, îi povestea soției sale despre acele flori. Se părea că soția sa nu simțea atât de tare ca el lipsa fiicelor care se căsătoriseră. Poate asta se întâmpla și pentru că, de fapt, legătura afectivă dintre mamă și fiice continua, iar ei nu i se părea un amănunt important faptul că înainte de căsătoria lor merseseră să admire florile, ba chiar uneori ea nici măcar nu îi însoțise.

În străfundul ochilor lui Eguchi, sub apăsarea mâinii fetei, apăreau și dispăreau întruna imaginile câtorva flori și, lăsându-se în voia lor, și-a dat seama că, o vreme după ce fetele lui se căsătoriseră, privea cu duioșie chiar și la fetele altora. Și fata cu care era acum putea fi una dintre fetele necunoscute pe care le privea cu duioșie în acea vreme. Bătrânul și-a retras mâna, dar mâna fetei a rămas nemișcată pe ochii lui. Dintre cele trei fete ale lui numai mezina văzuse cameliile de la templul Tsubaki, aceea fiind excursia de despărțire pe care o făcuse cu ea cu o jumătate de lună înainte de căsătoria ei. Dorise să facă acea excursie mai ales pentru că mezina suferise în legătură cu căsătoria. Doi tineri se luptaseră pentru mâna ei și în această luptă ea își pierduse virginitatea. Iar

Eguchi o luase în acea excursie și pentru a o ajuta să-și uite de necaz și să-și schimbe starea de spirit.

Din tufele de camelii florile cad de obicei de la vârf și se consideră a fi de rău augur, dar la templul Tsubaki era un copac cu camelii gros și bătrân de patru sute de ani în care înfloreau amestecate flori de cinci culori, iar acele flori bătute nu cădeau câte una întreagă odată, ci le cădeau petalele pe rând, de unde se părea că le vine și numele de „camelii căzătoare”.

— În perioada în care se scutură, într-o singură zi se umplu cinci-șase coșuri de petale, îi spusese lui Eguchi tânăra soție a preotului templului.

Spunea de asemenea că, dacă le privești din partea umbrită, grupurile de flori de camelii mari sunt mult mai frumoase decât privite în bătaia soarelui. Veranda pe care ședeau Eguchi și fata lui cea mică era spre vest și soarele cădea pieziș. Adică priveau din partea cu umbră. Priveau contra soarelui, dar frunzișul gros al copacilor mari și straturile groase de flori în plină deschidere nu lăsau să treacă lumina de primăvară. Lumina soarelui rămânea închisă în frunziș, astfel încât pe veranda din umbra lor părea că se răsfrângea soarele apusului. Templul Tsubaki se află într-un loc zgomotos și obișnuit, și în grădină nu era nimic demn de văzut în afara bătrânului copac. În plus, Eguchi nici nu a căutat să vadă altceva, sufletul fiindu-i copleșit de frumusețea florilor. Nu a auzit nici zgomotul orașului.

— Ce splendid au înflorit! i-a spus fiicei sale.

Tânăra soție a preotului a spus: „Când te scoli dimineața se întâmplă uneori să fie atât de multe petale căzute, că nu se mai vede pământul”. Apoi s-a ridicat și a plecat, lăsându-i singuri. Un copac care face flori de cinci culori - erau într-adevăr și roșii, și albe, și de un albastru intens - dar Eguchi nu era atât de dornic să se asigure că sunt cinci culori, fiind mai degrabă impresionat de flori în întregul lor. Un copac bătrân de patru sute de ani înflorise bogat și splendid. Soarele de apus era parcă cu totul ascuns înăuntrul coroanei și părea că era cald acolo, între florile și frunzele dese. Deși nu se simțea nici urmă de vânt, crenguțele înfrunzite de la marginile coroanei se clătinau din când în când, ușor.

Dar fata lui mezină nu părea tot atât de atrasă de acest copac faimos cu camelii pe cât era Eguchi. Nu avea vioiciune în ochi și în loc să privească cameliile se concentra asupra gândurilor ei. Dintre toate cele trei fiice, Eguchi ținea cel mai mult la aceasta, iar ea se alinta ca o mezină. După căsătoria celorlalte două fete, ținea și mai mult la ea. Celelalte două fiice, invidioase, îi spusese rădă mamei lor că Eguchi vrea probabil să o țină acasă pe mezină și să adopte un băiat cu care să o căsătorească, și soția îi reproșase asta uneori. Mezina crescuse optimistă din fire. Dacă avea mulți prieteni băieți, aceasta se datora și faptului că părinții nu erau severi; înconjurată astfel de prieteni băieți părea vioaie și fericită. Totuși părinții

- mai ales mama, care îi vedea acasă mereu - știau bine că sunt doi pe care fata îi place. Unul dintre ei o făcuse să-și piardă virginitatea. Fata devenise foarte tăcută, iar mâinile, atunci când se schimba, de exemplu, îi tremurau nervoase. Mama își dăduse repede seama că fetei i se întâmplase ceva. Când începuse să o întrebe blând, fata se confesase. Tânărul lucra la un supermarket și locuia într-un apartament. O invitase la el, iar acolo se petrecuse totul.

— O să te căsătorești cu el, nu-i așa? o întrebase mama.

— Nici vorbă, nu vreau, răspunsese ea, îngrijorând-o.

Probabil îi era imposibil să se căsătorească cu el. Mama se sfătuisese deschis cu Eguchi. Eguchi păruse rănit de ce i se întâmplase odorului său drag și se mirase foarte tare când auzise că fata deja se logodise în grabă cu celălalt tânăr.

— Ce crezi? E bine? îl întrebase soția lui.

— Dar i-o fi spus logodnicului ce s-a întâmplat? O fi fost sinceră? întrebase Eguchi, cu o voce deodată ascutită.

— A, asta n-am întrebat-o. Am rămas și eu mută de uimire. Dar pot să o întreb.

— Mai bine nu.

— Se zice că o astfel de greșeală e mai bine să nu o destăinuiești partenerului. Dar, sigur, depinde și de firea și de voința fetei. Se întâmplă uneori ca fata să sufere cumplit de una singură pentru că a ținut ascuns un astfel de lucru.

— În primul rând nu se știe dacă părinții vor accepta logodna.

Să te culci și să-ți pierzi virginitatea cu un tânăr pentru a te logodi mai apoi cu altul nu i se părea lui Eguchi o soluție firească.

Și faptul că amândoi tinerii o iubeau pe fată era bine știut de părinții ei. Eguchi îi cunoștea pe amândoi și aproape că se gândise că oricare dintre ei ar fi fost la fel de bun ca soț pentru fiica sa. Logodna bruscă a fetei nu era oare reacția ei la șoc? Oare nu se îndreptase către celălalt tânăr din cauza regretului, a tristeții și a urii față de cel care-i furase virginitatea? Sau, dezamăgită de unul, căuta, în deznădejdea ei, să se agațe de celălalt?

Sau poate din cauză că o făcuse să-și piardă virginitatea, dragostea ei pentru unul se stinsese de tot și începuse să fie mai puternic atrasă de celălalt. Nu era ceva imposibil în cazul unei fete ca ea. Nu puteai spune neapărat că era doar o simplă schimbare de intenție.

Eguchi nici nu se gândise măcar vreodată că un astfel de lucru i s-ar putea întâmpla fiicei lui mezine. Probabil că toți părinții sunt așa. Totuși Eguchi fusese prea liniștit în ceea ce o privea pe fata aceasta veselă, optimistă, care crescuse liberă, înconjurată de prieteni băieți. Dar, odată fapta petrecută, nu i se mai părea ciudat. Chiar dacă era vorba de fiica lui, ea avea aceleași nevoi ale trupului ca orice femeie. Era în definitiv femeie și îi făcea pe bărbați să-și piardă mințile.

Închipuindu-și deodată cumplita imagine a fiicei sale într-o astfel de situație, Eguchi a fost cuprins de o puternică umilință și rușine. Când fetele mai mari plecaseră în luna de miere nu simțise așa. Eguchi își închipuia și acum trupul fetei cum nu putea să-l respingă pe tânărul în care stârnise focul. Era oare nefiresc ce simțea?

Nu a acceptat imediat logodna, dar nici nu a respins-o. El și soția lui au aflat mult timp după întâmplare că cei doi tineri se luptaseră aprig pentru fată. Când Eguchi o dusesse pe fată la Kyoto să admire cameliile în plină floare, era deja aproape de căsătoria fetei. În copacul bătrân se auzea un vuiet slab. Era oare un roi de albine?

După doi ani de la căsătorie, mezina născuse un băiat. Soțul ei părea să iubească copiii. Duminicile, când veneau în vizită la Eguchi, dacă fata mergea cu mama la bucătărie să pregătească ceva, el îi dădea cu pricepere copilului biberonul. Văzând asta, Eguchi se gândea că se înțelegeau bine și se liniștiseră. De când se căsătorise, fata venea rar singură pe la ei, deși locuia tot în Tokyo, dar odată când a venit singură Eguchi a întrebat-o cum le merge căsnicia.

— Cum să fie? Sunt fericită, a răspuns ea.

Poate că în general ce se întâmplă într-un cuplu nu se spune părinților, dar el știa că mezina era genul de fată care vorbește cu părinții ceva mai mult despre soț. De aceea răspunsul ei nu l-a mulțumit și chiar l-a îngrijorat. Ea arăta înfloritoare și frumoasă ca orice tânără soție împlinită. Chiar dacă în mod natural trupul se schimbase de la fată la femeie, dacă ar fi existat o umbră în sufletul ei, nu ar fi putut arăta atât de strălucitoare ca o floare. După ce născuse, pielea ei era limpede de parcă trupul i se curățise până în interior și avea multă liniște și pace.

Oare asta era? Oare de aceea în această casă a „frumoaselor adormite” Eguchi vedea camelii înflorite, simțind mâna fetei deasupra ochilor lui?

Desigur, nici fiica lui Eguchi, nici fata care dormea nu aveau bogăția aceluia copac cu camelii. Dar dacă priveai doar bogăția trupului omenesc al fetei, stând așa, întins liniștit lângă ea, nu o puteai înțelege. Nu era ceva ce puteai compara cu o camelie. Ceea ce se transmitea din brațul fetei până în fundul ochilor lui era pulsul de viață, melodia vieții, tentația vieții, iar pentru bătrân aceasta însemna în plus revenirea la viață. Pentru că își simțea ochii grei sub mâna ei, i-a luat-o ușor și a îndepărtat-o.

Din cauză că mâna stângă întinsă de-a lungul pieptului lui Eguchi îi amortise și nu avea loc să o miște, s-a întors în somn ca și cum se întorcea spre el. Și-a dus mâinile pe piept și și-a încleștat degetele. Acestea au atins pieptul lui Eguchi. Nu erau împreunate, dar erau parcă pregătite pentru o rugă. Pentru o rugă lină. Bătrânul a cuprins în palme mâinile cu degetele încleștate ale fetei. Făcând asta, i s-a părut că se roagă și el însuși pentru ceva și a închis ochii.

Totuși nu putea fi vorba decât de melancolia bătrânului la atingerea mâinilor tinerei fete adormite.

Deodată i-a răsunat în urechi zgomotul ploii de noapte care începuse să cadă în marea liniștită. Ceea ce se auzea în depărtare nu era zgomot de mașină, ci semăna mai degrabă cu tunetul de iarnă, dar nu a putut desluși ce era exact. A desfăcut degetele îmbinate ale fetei și, în afară de degetul mare, le-a luat pe celelalte patru, unul câte unul, și le-a privit. Avea poftă să muște degetele subțiri și lungi. Dacă ar mușca-o de degetul mic și i-ar da sângele? Ce-ar crede ea a doua zi când s-ar trezi? A întins mâinile fetei de-a lungul trupului.

Apoi s-a uitat la pieptul bogat al fetei, cu sfârcurile mari, umflate, de culoare închisă. Le-a ridicat cu delicatețe partea puțin lăsată. Sâni ei erau călduți, dar nu ca trupul ei încălzit de pătura electrică. Eguchi a încercat să-și afunde fruntea între ei, dar numai ce și-a apropiat fața, că mirosul fetei l-a și izbit. S-a întors pe burtă și de data aceasta a luat ambele somnifere puse lângă pernă. Prima dată când venise aici luase întâi o pilulă, iar pe a doua o luase când se trezise după visul urât. Își dăduse atunci seama că sunt simple somnifere. S-a cufundat imediat într-un somn adânc.

L-a trezit plânsul cu sughituri al fetei. Vocea care suna ca un plâns s-a transformat în râs. A râs mult. Eguchi a cuprins cu mâna pieptul fetei și a scuturat-o.

— Hei, e doar un vis, doar un vis. Ce visezi?

Liniștea care a urmat plânsului fetei era stranie. Dar și somniferele au avut efect, pentru că i-a venit greu să găsească ceasul de mână pus lângă pernă și să-l privească. Era trei și jumătate.

Bătrânul și-a lipit pieptul de fată, și-a apropiat coapsele și a adormit, încălzindu-se plăcut. Dimineața a fost din nou trezit de vocea femeii care-l striga.

— V-ați trezit?

Eguchi n-a răspuns. Nu cumva femeia se apropiase de ușa camerei secrete și trăgea cu urechea? Bătrânul a înghețat la acest gând. Ca și cum îi era cald sub pătura electrică, fata își scosese umerii afară și își întinsese un braț deasupra capului. Eguchi a tras pătura și a învelit-o.

— V-ați trezit?

Eguchi nu a răspuns nici de data asta și și-a ascuns capul în pătură. Bărbia i s-a atins de sfârcurile fetei. Ca și cum s-ar fi încins deodată, Eguchi a cuprins spatele fetei și și-a apropiat-o, folosind și picioarele.

Femeia a bătut încet de trei-patru ori în ușa de brad.

— Domnule, domnule!

— M-am trezit. Chiar acum mă îmbrac, a răspuns Eguchi, dar femeia

deschisese ușa și mai să intre înăuntru.

În camera vecină erau aduse un lighean cu apă, pastă de dinți și tot ce mai era necesar. Pregătind micul dejun, femeia l-a întrebat:

— Cum v-ați simțit? Nu-i așa că e o fată pe cinste?

— Da, desigur... a încuviințat Eguchi. La ce oră se trezește?

— Eu știu pe la ce oră s-o trezi? s-a prefăcut femeia.

— Pot să stau aici până se trezește?

— Asta nu e permis, a spus femeia impacientându-se, apoi a adăugat: Nici pentru cel mai fidel client nu putem accepta asta.

— Totuși fiind atât de minunată, nu s-ar putea...

— De ce să cădeți în sentimentalism și să nu vă mulțumiți cu faptul că ați fost cu ea adormită? Ea nu știe deloc că a dormit cu dumneavoastră și în felul ăsta nu poate exista nici o indiscreție.

— Dar eu știu tot, o am întipărită în minte. Dacă mă întâlnesc cu ea pe stradă?

— Aveți intenția să o strigați? Vă rog să nu faceți asta! Ar fi un păcat!

— Un păcat? a repetat el ca un ecou vorbele femeii.

— Da, chiar așa.

— Un păcat, zici?

— De ce vă revoltați? Considerați-o pe fata adormită doar o fată adormită, ce ziceți?

Eguchi s-a abținut să-i spună că nu e un bătrân chiar atât de neputincios, adăugând doar:

— Noaptea asta se pare că a plouat.

— A, da? Habar n-am avut.

— Sunt sigur că a fost zgomotul ploii.

De la fereastră se vedeau valurile mici din apropierea țărmului mării strălucind în lumina soarelui din zori.

A treia noapte

După opt zile de când fusese pentru a doua oară la casa „frumoaselor adormite”, Eguchi s-a dus din nou, pentru a treia oară. Între prima și a doua oară se scursese o jumătate de lună, iar acum timpul se redusese la jumătate. Oare Eguchi fusese și el fermecat treptat de puterea magică a frumoaselor adormite?

— Fata de astă-seară este o începătoare și s-ar putea să nu vă placă, dar vă rog să o acceptați, i-a spus femeia, turnându-i ceai verde.

— Iar e altă fată?

— Da. Pentru că dumneavoastră ne anunțați totdeauna în ultimul moment că veniți, nu vă putem oferi decât fata care e pregătită atunci. Dacă vreți o fată anume, trebuie să ne anunțați cu cel puțin două-trei zile înainte.

— Ai dreptate. Dar ce înseamnă că e începătoare?

— E mică și nu vine la noi decât de puțină vreme.

Eguchi s-a mirat.

— Pentru că nu e obișnuită și se teme, v-aș fi propus două fete, dar nu știam dacă vă place.

— Două? Nu m-ar fi deranjat. Dar dacă doarme ca și cum ar fi moartă, cum s-ar putea teme de ceva?

— Aveți dreptate, dar pentru că nu e obișnuită, vă rog să fiți blând cu ea.

— Doar nu-i fac nimic!

— Asta știu.

„Începătoare”, a murmurat Eguchi. „Ciudate lucruri se mai întâmplă aici!”

Ca întotdeauna, femeia a crăpat puțin ușa de brad și după ce a privit înăuntru a părăsit camera, spunând:

— Doarme, puteți merge liniștit.

Eguchi și-a mai turnat singur o porție de ceai verde și s-a întins cu brațele sub cap. L-a cuprins o deșertăciune înghețată. S-a ridicat cu o mișcare forțată, a deschis încet ușa de brad și a privit în camera secretă, învăluită în draperia de catifea.

„Fata mică” era într-adevăr mică. Pe unul dintre obraji i se răsfireau dezordonat fire de păr care i se desprinseseră din cozi, iar celălalt obraz era ascuns de dosul palmei, încât fața îi părea și mai mică. Avea un aer inocent. De fapt, degetele îi erau domol întinse și capătul dosului palmei îi venea lângă ochi, iar acolo

degetele se îndoiu și acopereau buzele, pornind din lateralul nasului. Degetul mijlociu, mai lung, ajungea până sub bărbie. Aceasta era mâna stângă. Mâna dreaptă era așezată pe marginea păturii, cu degetele strânse ușor. Nu avea chipul fardat ca pentru noapte și nici nu părea că tocmai își dăduse jos fardul de peste zi. Eguchi a intrat în așternut cu grijă, astfel încât să nu atingă deloc trupul fetei. Ea nu a schițat nici măcar o mișcare. Dar, pe lângă căldura păturii electrice, Eguchi s-a simțit imediat învăluit de căldura emanată de trupul ei. Era o căldură sălbatică, necoaptă. Poate că mirosul trupului și al părului ei îl făceau să simtă asta, dar nu era numai atât.

„Trebuie să aibă cam șaisprezece ani”, a murmurat Eguchi. Fiind pentru a treia oară în această casă, Eguchi înțelesese că pentru bătrânii care veneau aici, deși nu mai puteau avea o femeie, a dormi în liniște lângă o astfel de fată tânără constituia un mod de a merge pe urma bucuriilor vieții trecute, ceea ce era o dulce consolare. Or fi fost și bătrâni care s-au rugat în taină să adoarmă pentru veșnicie lângă fata adormită? În trupul tânăr al fetei părea că sălășluiește ceva ca o tristețe, care îi face pe bătrâni să se gândească la moarte. Sau poate că, dintre ei, Eguchi era singurul mai sensibil și gândea așa, iar cei mai mulți veneau de fapt dorind doar să absoarbă tinerețe și să se distreze cu fata adormită care nu se trezea deloc?

Ca de obicei, lângă pernă erau puse două pilule albe pentru somn. Bătrânul Eguchi le-a ridicat și le-a privit, dar pe ele nu era scris nimic și nu aveau nici vreun alt semn, așa că nu putea să-și dea seama ce fel de medicamente erau. Erau diferite desigur de cele care îi erau date sau injectate fetei. Eguchi s-a gândit ca data viitoare când va veni să îi ceară femeii aceleași medicamente care i se dădeau fetei. Erau puține șanse să le primească, dar ce-ar fi dacă le-ar primi și ar dormi și el un somn de moarte ca al ei? Îl atrăgea puternic gândul de a dormi un somn de moarte lângă fata care părea să doarmă un astfel de somn.

Expresia „a dormi un somn de moarte” l-a făcut pe Eguchi să-și amintească de o femeie. Cu trei ani înainte, primăvara, se întorsese la un hotel din orașul Kobe cu o femeie. Era o femeie de la un club de noapte. Trecuse de miezul nopții. Băuse din whisky-ul care era pus în cameră și îi dăduse și femeii. Ea băuse aproape la fel de mult ca el. El își pusese pijamaua de la hotel și, cum pentru ea nu mai era o pijama, o îmbrățișase așa cum era, doar în lenjerie. Pe când Eguchi îi mângâia vrăjit spatele cu brațul cu care o înlănțuise de după gât, ea se ridicase pe jumătate și spusese: „Nu pot să dorm cu astea pe mine”, și își dăduse jos lucrurile de pe ea, aruncându-le pe scaunul din fața oglinzii. Eguchi se mirase puțin, dar se gândise că probabil era un obicei pe care îl deprinsese de la occidentali. Altfel, femeia era foarte timidă. Eguchi i-a dat drumul din îmbrățișare, spunând:

— Mai vrei, nu?

— Nu râde de mine, domnule Eguchi, nu râde de mine, spusese femeia de două ori, dar apoi redevenise sfioasă.

Apoi Eguchi adormise repede din cauza băuturii. Se trezise a doua zi simțind mișcările femeii prin cameră. Era în fața oglinzii aranjându-și părul.

— Da devreme te mai scoli!

— Pentru că am copii.

— Ai copii?

— Da, doi. Sunt mici.

Plecase grăbită, înainte ca Eguchi să se ridice din pat.

Fusese surprins că acea femeie atât de timidă, cu talia atât de subțire avea doi copii. Trupul ei nu avea forma trupului unei femei care născuse. Nici sfârcurile nu arătau ca și cum ar fi alăptat vreodată.

Apoi, când Eguchi își deschisese valiza ca să scoată o cămașă nouă să o îmbrace pentru a ieși în oraș, observase că în interior totul era frumos aranjat. În cele zece zile de ședere la Kobe împăturise lucrurile folosite, îndesându-le în valiză, așa încât atunci când avea nevoie de ceva trebuia să scormonească până la fund, răscolind cadourile primite sau cumpărate în Kobe. Valiza se umflase și nu se mai putea închide. Probabil femeia observase dezordinea din valiză când Eguchi o răscolise, căutându-și țigări. Dar, chiar dacă observase acest lucru, ce-i venise oare s-o aranjeze? Și când avusese timp să o facă? Și lenjeria pe care o aruncase seara era frumos împăturită și chiar și pentru o mână de femeie îi luase cu siguranță ceva timp să pună totul în ordine.

Oare seara, după ce el adormise, ea neputând să adoarmă, se sculase și îi rânduise valiza?

Se uitase nedumerit la valiza frumos aranjată. Oare ce-o fi avut în minte?

În următoarea seară femeia venise îmbrăcată în kimono la restaurantul japonez unde își dăduseră întâlnire.

— Porți uneori kimono?

— Da, din când în când... Dar nu-mi stă bine, nu-i așa? a râs ea ușor. La prânz am vorbit cu o prietenă și s-a mirat când i-am spus că tu crezi că îmi stă bine.

— Ai vorbit despre mine cu cineva?

— Da, eu nu prea ascund nimic.

Mergând prin oraș, Eguchi îi cumpărase femeii stofa pentru kimono și brâul de kimono, *obi*, apoi se întorseseră la hotel. De la fereastră se vedeau coșurile vapoarelor din port. Se sărutaseră în picioare, lângă fereastră, apoi închisese fereastra și trăsese perdeaua. Îi arătase femeii sticla de whisky din seara precedentă, dar ea refuzase cu o mișcare a capului. Se lupta să nu plângă și se culcase pentru a se liniști. A doua zi dimineată se deșteptase, simțindu-l pe el că

se trezise.

— A, am dormit un somn de moarte. Chiar așa, un somn de moarte.

Deschisese ochii și stătuse nemișcată. Ochii îi pluteau în lacrimi.

Știa că în acea zi Eguchi se întorcea la Tokio. Soțul ei lucra la o companie străină și se căsătorise cu ea pe când fusese detașat la filiala din Kobe a companiei, dar de doi ani se întorsese la Singapore. Luna următoare avea să revină la Kobe, la soție și copii. Femeia îi povestise lucrurile astea seara. Până atunci el nu știuse că această tânără femeie este soție, și încă soție de străin. O întâlnise cu o seară înainte, când intrase mai mult din întâmplare într-un club de noapte și ea îl urmase fără să ezite la hotel. În club, la masa alăturată, erau doi occidentali și patru femei japoneze. Una dintre femei, de vârstă medie, îl cunoștea pe Eguchi și îl salutase. Ea i-o prezentase pe tânăra femeie. După ce străinii începuseră să danseze, îl îndemnase pe Eguchi să danseze cu ea. Pe la mijlocul celui de-al doilea dans, el îi propusese să plece împreună de acolo. Femeia părea să aibă simțul umorului. Acceptase imediat și Eguchi se simțise puțin stânjenit când intraseră în cameră, la hotel.

Eguchi își înșelase astfel soția cu o femeie căsătorită, al cărei soț mai era pe deasupra și străin. Pentru a putea înnopta cu el, femeia își lăsase copiii mici în grija unei doici și nu arătase nici un sentiment de vinovăție specific unei femei măritate, așa că, la rândul lui, Eguchi nu fusese obsedat de gândul adulterului, dar simțea în piept zbătându-i-se o vagă remușcare. Totuși, la sfârșit îi rămăsese în minte, ca o muzică tinerească, numai bucuria faptului că femeia îi spusese că dormise un somn de moarte. Eguchi avea pe atunci vreo șaiszeci și patru de ani, iar femeia între douăzeci și patru și douăzeci și opt. Eguchi se gândise chiar că e ultima oară când are o relație cu o femeie tânără. Chiar dacă fuseseră împreună doar două nopți, de fapt numai una, faptul că dormise un somn de moarte o făcuse de neuitat pentru Eguchi. Femeia îi trimisese apoi o scrisoare, spunându-i că mai vrea să-l întâlnească când mai vine în apropiere de Kobe. După vreo lună sosise altă scrisoare în care scria că soțul ei se întorsese la Kobe, dar nu-i păsa, ea tot voia să-l întâlnească pe Eguchi. Peste încă o lună mai venise o scrisoare asemănătoare. De atunci nu mai primise nici o scrisoare.

„A! femeia a rămas însărcinată pentru a treia oară. Sunt sigur”, a murmurat Eguchi, amintindu-și acum, după trei ani, de acea femeie, poate datorită faptului că stătea întins lângă fata micuță, care dormea și ea un somn de moarte. I se părea ciudat să se gândească așa, deodată, la acest lucru, dar, cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai sigur, că acea femeie rămăsese însărcinată. Nu din această cauză încetaseră să mai vină scrisorile? Lui Eguchi îi venea să zâmbească la gândul că așa se întâmplase. S-a simțit ușurat știind că după ce și-a întâmpinat bărbatul întors din Singapore, femeia rămăsese însărcinată,

purificându-se astfel de adulterul comis cu Eguchi. În aceeași clipă i s-a făcut dor de trupul acelei femei. Amintirea nu era însoțită de poftă. Trupul ei lung, zvelt și încordat i-a apărut în minte ca un simbol al femeii tinere. Graviditatea ei era poate numai în mintea lui Eguchi, dar nu se putea împiedica să o considere un fapt sigur.

— Domnule Eguchi, mă iubești? îl întrebase ea la hotel.

— Sigur că da, răspunsese Eguchi. Știi, întrebarea asta o pun toate femeile.

— Știu, dar... spusese ezitând, apoi se opri.

Când el o tachinase - „Nu mă întrebi ce îmi place la tine?” - ea răspunsese:

— Nu mai întreb nimic.

Totuși, doar prin simplul fapt că-l întrebase dacă o iubește simțise clar că o iubea. Și acum, după trei ani, își amintea de întrebarea ei. Oare și după nașterea celui de-al treilea copil trupul ei rămăsese la fel de zvelt, ca și cum nu experimentase nașterea? Amintirea femeii l-a asaltat deodată dureros.

Eguchi aproape că uitase de fata micuță, adormită lângă el, dar de fapt ea era cea care îl făcuse să-și amintească toate aceste lucruri. Cotul fetei cu palma lipită de obraz ieșise afară din pătură și, pentru că îl incomoda, a apucat-o de încheietura mâinii și i l-a întins sub pătură. Fata părea cuprinsă până în măduva oaselor de căldura păturii electrice. Rotunjimile imaculate ale umerilor ei erau chiar sub ochii lui Eguchi. Păreau că ar fi încăput în palmele lui și ar fi vrut să le strângă, dar s-a oprit. Și oasele umerilor îi ieșeau în afară. A renunțat să le mângâie ușor, cum și-ar fi dorit. A dat doar duios la o parte părul lung de pe obrazul ei drept. Fața adormită a fetei părea dulce în bătaia luminii slabe din tavan reflectată în draperia de culoare roșu-aprins. Se vedea că nu-și aranja sprâncenele. Genele lungi și dese puteau fi prinse cu vârfurile degetelor. Mijlocul buzei de jos era puțin îngroșat. Dinții nu i se vedeau.

De când frecventa acest loc, Eguchi începuse să creadă că nu există nimic mai minunat pe lumea asta decât fața inocentă a unei tinere care doarme. Poate că asta era consolarea fericită a acestei lumi. Oricât ar fi de frumoasă o femeie, ea nu își poate ascunde vârsta în somn. Fața unei fete tinere care doarme e minunată, chiar dacă ea nu e o frumusețe. Poate această casă alege în mod special fete care arată minunat când dorm. Doar prin faptul că privea foarte de aproape fața mică a fetei adormite, Eguchi uita de toată viața lui, de toate problemele și oboseala din ultima vreme. Dacă, luând somniferele, ar fi adormit cu aceste gânduri, ar fi fost desigur o noapte binecuvântată cu fericire, dar Eguchi a închis doar ochii, stând nemișcat. Pentru că această fată îl făcuse să-și amintească de femeia din Kobe, se gândea că poate îi va provoca și alte amintiri plăcute, așa că ar fi fost păcat să adoarmă.

Nu-l părăsea gândul că femeia din Kobe rămăsese gravidă imediat după

întoarcerea soțului ei, după doi ani în care nu se văzuseră, și nici convingerea fatalistă că acest gând era adevărat. Ceea ce se întâmplase între ei nu arunca nici rușine, nici murdărie asupra copilului care sălășluia și avea să se nască din trupul femeii. Eguchi simțea dorința de a sărbători graviditatea femeii și nașterea care a urmat ca și cum ar fi fost reale. Viața tânără și vioaie a acelui copil îl făcea să se gândească la bătrânețea lui. Dar oare de ce femeia i se încredințase atunci sfioasă, fără să manifeste nici rușine, nici reținere? Un astfel de lucru i se întâmplase pentru prima dată în viața lui de aproape șaptezeci de ani. Femeia nu avea nimic dintr-o prostituată sau dintr-o femeie predispusă la adulter. Atunci, în timp ce era cu ea, Eguchi simțise chiar mai puțină remușcare decât acum, când stătea întins aici, în această casă, lângă fata adormită prin mijloace suspecte. O privise cu drag din pat cum se sculase vioaie dimineața și plecase în grabă la copiii ei mici. Gândindu-se că era ultima noapte petrecută cu o femeie tânără, Eguchi o considera o femeie de neuitat, dar probabil că nici ea nu avea să-l uite. Deși fusese o întâlnire care nu-l marcase adânc, era ceva ce nici unul din ei nu avea să uite.

Cea care îl făcuse să-și amintească diferite lucruri legate de femeia din Kobe era această fetiță începătoare din casa „frumuseților adormite”. Socotea că e ciudat. Eguchi a deschis ochii. A mângâiat ușor cu degetele genele fetei. Ea și-a încruntat sprâncenele și, întorcându-și fața, a întredeschis buzele. Limba îi era lungă și se încolăcise ca și cum s-ar fi scufundat puțin. În mijlocul limbii ei fragede se zărea o gropiță irezistibilă. Eguchi s-a simțit ademenit. A privit gura deschisă a fetei. Dacă ar strânge-o de gât, limba aceasta micuță ar avea oare un spasm? Și-a amintit că pe vremuri cunoscuse o prostituată mai tânără decât fata asta. Pe Eguchi nu-l interesau în mod special fetele foarte tinere, dar niște parteneri de afaceri îl invitaseră odată într-un local unde i se oferise o astfel de fată. Fetița îl dezmiarda cu limba ei subțire și lungă. Era foarte umedă. Eguchi era într-o dispoziție proastă. Din oraș se auzeau bubuit de tobe japoneze și flaute, mai să te asurzească. Părea că era o seară de festival. Fetița cu ochi migdalați avea trăsături foarte frumoase, dar nu-i stătea gândul la Eguchi și părea chiar grăbită.

— E festival, nu? a întrebat Eguchi. Vrei să te duci cât mai repede acolo, nu-i așa?

— Vai, ce repede v-ați dat seama! Trebuia să merg cu niște prieteni, dar am fost chemată aici, așa, pe neașteptate!

— Poți să te duci, a spus Eguchi, evitându-i limba rece și umedă. Hai, du-te repede, că uite, se aud clopotele de la templu!

— Dar patroana se va supăra pe mine.

— Nu-ți face griji. Văd eu ce-i spun ca să nu se supere.

— A, da? Mulțumesc.

— Câți ani ai?

— Paisprezece.

Fata nu părea să se rușineze câtuși de puțin în fața lui Eguchi, ca bărbat. Nu se simțea nici umilită, nici disperată. Era o ființă indiferentă. Se aranjase puțin și plecase în grabă la festivalul din oraș. Eguchi fumase o vreme, ascultând tobele, fluierile și glasurile vânzătorilor ambulanți veniți la festival.

Nu-și amintea ce vârstă avea el când se întâmplase asta, dar, deși era la o vârstă când sigur putea să lase o femeie să plece astfel la festival, fără măcar să-i pară rău, nu era nici chiar atât de bătrân ca acum. Fata de astă-seară era cu doi, trei ani mai mare decât acea fată și, în comparație cu cea de atunci, trupul ei avea forme de femeie. Dar de fapt marea diferență dintre ele consta în faptul că fata de acum era adormită și nu avea să se trezească cu nici un chip. Chiar dacă afară ar fi răsunat tobe de festival, ea tot nu s-ar fi trezit.

Dacă ascultai atent, părea că muntele din spate fusese străbătut de un vuiet. Din gura întredeschisă a fetei venea spre fața lui Eguchi o răsuflare caldută. Lumina slabă care se reflecta în catifeaua roșu-aprins pătrundea până și în gura fetei. Părea că limba acestei fete nu era atât de rece și de umedă ca a celeilalte. Bătrânul s-a simțit din nou puternic ademenit. În această casă a „frumoaselor adormite”, această fată micuță era prima care dormea cu limba scoasă. Mai mult decât simpla dorință de a băga degetul în gura ei și de a o pipăi, simțea în piept o dorință necurată și sângeroasă.

Dar cruzimea înfricoșătoare a acelei dorințe necurate nu a prins un contur clar în mintea lui Eguchi. Oare care era răul cel mai mare pe care un bărbat i-l putea face unei femei? De exemplu, femeia măritată din Kobe și prostituata de paisprezece ani fuseseră doar niște întâlniri de o clipă într-o viață lungă, și tot ca niște clipe dispăruseră. Căsătoria cu soția sa sau creșterea fiicelor lor păreau la prima vedere un lucru bun, dar dacă te gândeai că în tot acel timp Eguchi condusesse viețile acelor femei și poate le făcuse chiar să-și schimbe caracterul, aceste lucruri puteau fi considerate mai degrabă un rău. Gândurile păcătoase se ascundeau probabil neîncetat printre obiceiurile și ordinea acestei lumi.

Și acum, stând culcat lângă fata adormită, făcea cu siguranță un păcat. Dacă ar fi ucis-o pe fată, păcatul ar fi fost și mai evident. Era probabil simplu să o strângă de gât sau să-i acopere gura și nasul, oprindu-i respirația. Ea continua să doarmă cu gura deschisă, arătându-și limba fragedă. Când Eguchi i-a atins limba cu degetul, aceasta s-a încolăcit ca a unui bebeluș când suge lapte. A pus mâinile sub nasul și bărbia fetei și i-a închis gura. Când și-a îndepărtat mâinile, buzele i s-au întredeschis iar. Eguchi era mișcat de tinerețea și drăgălășenia fetei, chiar dacă dormea așa, cu buzele puțin întredeschise.

Tocmai pentru că fata era atât de tânără, în pieptul lui Eguchi se treziseră dorințe păcătoase, dar apoi s-a gândit că pentru bătrânii care veneau în taină în această casă a „frumoaselor adormite” ele nu însemnau doar amintirea melancolică a tinereții lor pierdute, ci și ceva care îi făcea să uite de răul și de păcatele făcute până atunci în viață. Bătrânul Kiga, care îl trimisese aici, nu-i spusese bineînțeles nimic din secretele celorlalți clienți.

Probabil că membrii permanenți ai clubului bătrânilor nu erau mulți. Și era de asemenea clar că acești bătrâni erau oameni care avuseseră succes în viață, și nu niște ratați. Dar erau și unii în cazul căroră succesul făcea să nu se vadă relele și păcatele care se acumulaseră de-a lungul timpului. Aceștia erau cei care nu aveau conștiința împăcată, le era teamă și dăduseră greș. Când stăteau întinși, atingând trupul gol al tinerelor adormite, poate că ceea ce se ridica din străfundul sufletului, străpungându-i, nu era doar frica de moartea care se apropia și regretul pentru tinerețea pierdută. Era poate și remușcarea pentru imoralitățile comise în viață și pentru nenorocul care poate apărea în familie atunci când ai succes. Bătrânii nu aveau cu siguranță un zeu în fața căruia să îngenuncheze și să se roage. Fata nu știa că ei îi îmbrățișau cu disperare trupul gol și frumos, vărsând lacrimi amare și strigându-și nefericirea, și nici nu se trezea. Astfel, ei nu simțeau nici rușine, și nici mândria lor nu era rănită. Puteau să dea glas în voie regretelor și tristeții. Așa că de fapt „frumoasele adormite” erau ca un fel de zei. În plus, corpul lor trăia. Trupul lor tânăr și mireasma lui aveau darul de a-i consola și pe acești bătrâni disperați.

Gândindu-se așa, Eguchi a închis încet ochii. Ciudat că, dintre toate cele trei fete de până acum, cea mai tânără și mai mică, cea mai puțin experimentată, cea de astă-seară, îi trezea deodată astfel de gânduri! A tras-o și a strâns-o în brațe. Până acum se ferise să o atingă, dar acum îi cuprinsese tot trupul. Parcă îi furase forța de a se opune. Avea un trup extrem de mic. Deși dormea adânc, a strâns buzele, ca și cum l-ar fi simțit pe Eguchi. Șoldurile ei osoase l-au împuns pe bătrân.

Oare ce viață va avea această „fată mică”? Poate nu e sortită succesului și bogăției, dar va avea ea măcar o viață liniștită? s-a întrebat Eguchi. Ar merita să fie fericită măcar pentru generozitatea cu care îi consola pe bătrânii care veneau aici, salvându-i. S-a gândit chiar că fata aceasta putea fi încarnarea vreunei zeități, așa cum se spune în legendele de demult. Legendele acelea care povestesc că femeile ușoare și vampele sunt încarnări ale zeitelor.

Apucând cu blândețe cozile fetei, Eguchi s-a gândit să se liniștească, mărturisindu-și lui însuși păcatele și imoralitățile pe care le comisese cu fapta, cu vorba sau cu gândul în viața sa. Dar în minte îi apăreau doar femeile din trecut. Și, din fericire, ceea ce-și amintea despre ele nu era timpul mai lung sau mai

scurt petrecut împreună, nici frumusețea sau urâtenia chipurilor lor, nici istețimea sau prostia ori rafinamentul sau grosolănia manierelor. Erau femei pe care și le amintea pentru vorbele lor, precum cea din Kobe, spunându-i că a dormit un somn de moarte. Erau femei cuprinse de o bucurie nebună, care uitau de sine în îmbrățișările lui Eguchi, răspunzând cu sensibilitate dragostei lui. Această uitare se datora, mai mult decât profunzimii dragostei acelor femei, calităților înnăscute ale trupurilor lor.

Oare cum va fi această fetiță de lângă el când trupul ei se va maturiza, se întreba Eguchi, mângâindu-i spatele cu palma mâinii cu care o îmbrățișase. N-avea cum să-și dea seama doar mângâind-o. Tot în camera aceasta, întins lângă fata care părea o vampă, Eguchi se întrebase cât de mult cunoscuse oare cu adevărat profunzimea și imensitatea plăcerii sexuale în viața lui de șaiszeci și șapte de ani, apoi crezuse că astfel de gânduri se datorau îmbătrânirii și decăderii lui, dar ciudat era că acum fata aceasta mică îl făcea să retrăiască cu atâta claritate trecutul lui sexual. Și-a lipit ușor buzele de locul umflat al buzelor fetei. Nu aveau nici un gust. Probabil că nu se va mai întâlni a doua oară cu această fată. Când buzele ei vor începe să freacă și să se umezească de gustul dragostei, el va fi probabil mort deja. Totuși nu se simțea trist din această cauză. Și-a desprins buzele de pe buzele fetei și le-a plimbat de la sprâncene spre gene. Ca și cum s-ar fi gădilat, fata și-a mișcat puțin fața și și-a apăsât bărbia lângă ochiul bătrânului. Eguchi a strâns și mai tare ochii deja închiși.

Sub pleoape i-a apărut ceva ca o fantasmă pe care nu o poți opri, apoi a dispărut. Fantasma avea o oarecare formă. Era o săgeată aurie care zburase aproape de el. În vârful săgeții se găsea înfiptă o zambilă de culoare închisă. Iar în partea din spate a săgeții erau prinse orhidee de diferite culori. Era frumoasă. Dar Eguchi a deschis ochii la gândul înfricoșător că deși săgeata zburase așa de iute, florile nu căzuseră. Fusesse doar o scurtă ațipeală.

Nu luase încă somniferele de lângă pernă. A privit ceasul de mână așezat lângă acestea și a văzut că era douăsprezece și jumătate. A luat în mână cele două pilule, dar, cum în seara asta nu îl apăsau pesimismul și tristețea bătrâneții, i-ar fi părut rău să adoarmă. Fata respira liniștit în somn. Orice medicament i s-ar fi dat, orice i s-ar fi injectat nu părea să îi provoace suferință. Eguchi avea poftă să cadă și el măcar o dată într-un somn atât de adânc, provocat poate de o cantitate mare de somnifere sau de o ușoară otrăvă.

A ieșit din camera cu catifea roșie, trecând în camera vecină, cu intenția de a o ruga pe gazdă să-i dea același medicament ca fetei. A apăsat pe sonerie. Aceasta a sunat însă în zadar, aducându-i aminte doar de frigul din interiorul și din afara casei. A ezitat să sune prea mult, așa, în mijlocul nopții, în această casă misterioasă. Deși era un ținut calduț, unde frunzele nu cad, ci rămân chircite pe

crengi, în grădină s-a auzit foșnet de frunze căzute, răvășite de o adiere slabă. Și valurile care se loveau de stâncă erau azi liniștite. Lipsa prezenței umane în această casă îl făcea să o simtă ca pe un loc bântuit de fantome, iar umerii îi tremurau înghețați. Ieșise numai în pijama.

Revenind în camera secretă, a văzut că obrajii fetei micuțe ardeau. Temperatura păturii electrice era fixată la o valoare joasă. Era poate vorba de tinerețea ei. S-a așezat lângă ea, încălzindu-și trupul înghețat. Pieptul fetei se umfla încet de căldură, iar vârful picioarelor ieșise pe *tatami*.

— O să răcești, a spus el, dându-și seama de marea diferență de vârstă dintre ei. Fata, cu trupul ei micuț și cald, era tocmai bună să o cuprindă cu totul în brațe.

A doua zi dimineață, pe când femeia îi pregătea micul dejun, a întrebat-o:

— Ai auzit că am sunat azi-noapte? Voiam și eu același medicament ca fata. Vreau să dorm și eu așa ca ea.

— Asta nu se poate. În primul rând, la o vârstă înaintată e periculos.

— Eu nu sunt bolnav de inimă, stai liniștită. Și, dacă nu m-aș mai trezi, nu mi-ar părea rău.

— Ați venit abia de trei ori la noi și aveți deja dorințe atât de egoiste?

— Care e lucrul cel mai egoist care este permis aici?

Femeia l-a privit cu ochi severi, dar o umbră de amuzament i-a trecut pe chip.

A patra noapte

Cerul de toamnă fusese înnorat toată ziua, iar spre seară începuse să cadă o ploaie mărunță și rece. Când și-a dat seama că ploaia se transformase în lapoviță, Eguchi ajunsese deja la poarta casei „frumoaselor adormite”. Femeia care-l întâmpina întotdeauna a închis cu grijă poarta și a răsucit cheia. În lumina slabă a lămpii cu care lumina cărarea s-a văzut ceva alb, strălucind printre picăturile de ploaie. Când atingeau pietrele care duceau spre intrare, fulgii se topeau.

— Vă rog să fiți atent pentru că pietrele alunecă.

A încercat să-l prindă cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi ținea umbrela deasupra capului. Aproape că a simțit prin mânășă căldura neplăcută a mâinii femeii între două vârste.

— Lasă-mă, mă descurc singur, a spus Eguchi îndepărtându-i mâna. Nu sunt atât de neputincios încât să mă ducă cineva de braț!

— Dar pietrele alunecă rău, a replicat femeia.

Frunzele de arțar îngălbenite, căzute printre pietrele cărării, nu fuseseră strânse. Multe erau veștejite și șterse la culoare, dar erau și unele care străluceau frumos în ploaie.

— Oamenii care vin aici sunt atât de bătrâni și neputincioși încât trebuie să-i duci de braț? a întrebat-o Eguchi pe femeie.

— Îmi pare rău, nu putem vorbi despre clienții noștri.

— Pentru astfel de persoane iarna care se apropie e periculoasă, nu crezi? Dacă pe vreunul din ei îl apucă aici vreun atac cerebral sau inima, ce faceți?

— Dacă se întâmplă așa ceva, acela îi e sfârșitul. Dar poate că pentru clientul respectiv a muri aici e cea mai frumoasă moarte, i-a răspuns rece femeia.

— Dacă se întâmplă așa ceva nici tu nu o să scapi prea ușor.

— Poftiți? a spus ea, fără să i se clintească nici un mușchi de pe față.

Urcând în camera de la etaj, a constatat că totul era ca de obicei. Doar peisajul din alcov cu satul de munte și frunze îngălbenite fusese înlocuit cu un peisaj de iarnă, așa cum se face când se schimbă anotimpul. Și acesta era probabil tot o reproducere.

Turnându-i cu grație, ca de obicei, ceaiul verde, delicios, femeia l-a întrebat:

— Totdeauna vă anunțați pe neașteptate. Asta înseamnă că nici una dintre cele trei fete de până acum nu v-a plăcut îndeajuns încât să o mai doriți o dată?

— Nici vorbă de așa ceva. Toate mi-au plăcut foarte mult.

— Atunci ați putea anunța cu două-trei zile înainte, spunându-ne pe care o doriți din nou. Sau vă place să fiți infidel față de fiecare în parte?

— Se poate asta numi infidelitate? Față de o fată care doarme? Ea nu știe nimic din ce se întâmplă, doar așa mi-ai spus. Cu oricine ar fi îi e totuna.

— Chiar dacă doarme, e totuși o femeie vie.

— Uneori fetele te întreabă, când se scoală, cine a fost bătrânul de peste noapte?

— Nu au voie să întrebe așa ceva. Este o regulă strict respectată, așa că puteți fi liniștit.

— Acum ceva vreme mi-ai spus cu o voce nervoasă că nu e bine ca toată pasiunea bătrânilor să se reverse asupra unei singure fete. Îți amintești că atunci mi-ai spus despre infidelitate exact aceleași lucruri pe care ți le spun eu acum? Azi de ce spui exact pe dos decât atunci? Sau s-a trezit și în tine felul natural de a fi al femeii?

Cu un surâs vag ironic, mijit în colțul buzelor, ea a spus:

— Cred că sunteți o persoană care din tinerețe a făcut să sufere multe femei.

Mirat de neasemuita iscusință a femeii de a schimba vorba, Eguchi i-a replicat:

— Termină! Eu nu glumesc.

— Dacă nu e adevărat, de ce vă enervați așa deodată?

— Dacă aș fi un asemenea bărbat, nu-ți dai seama că n-aș veni în casa asta? Cei care vin aici sunt numai bătrâni care tânjesc cumplit după femei. Sunt bătrâni care, oricât ar regreta, oricât s-ar lupta, nu mai pot să recapete acum ce-au avut odinioară.

— Oare chiar așa să fie? a spus femeia la fel de calmă.

— Te-am mai întrebat și data trecută: care e cea mai egoistă dorință pe care le-o puteți îndeplini aici clienților?

— Ei, să stea cu fetele adormite.

— Nu pot primi și eu somnifere din cele pe care le iau ele?

— V-am spus și data trecută că nu se poate.

— Atunci spune-mi care e păcatul cel mai mare permis aici bătrânilor?

— În această casă nu există păcat, a spus femeia coborând vocea și străpungându-l pe Eguchi cu privirea.

— Nu există păcat? a murmurat bătrânul.

Ochii negri ai femeii erau calmi:

— Desigur că a strânge de gât o astfel de fată e la fel de simplu ca a răsuci brațul unui bebeluș.

Având o senzație neplăcută, Eguchi a întrebat:

— Chiar dacă ar strânge-o cineva de gât tot nu s-ar trezi?

— Cred că nu.

— Asta seamănă cu o dublă sinucidere forțată!

— Dacă vreodată veți simți că vreți să vă sinucideți, dar e prea trist să o faceți singur, poftiți, vă așteptăm.

— Dar dacă mă simt atât de singur că nici sinuciderea nu mă poate alina?

— Oare există astfel de momente? a spus femeia tot calmă. Astăzi spuneți numai lucruri ciudate. Ați băut ceva înainte să veniți?

— Am băut ceva mai rău decât băutura.

Femeia l-a privit pe furiș, dar ca și cum ar fi vrut să-l facă să uite despre ce vorbise, i-a spus înainte să plece:

— Fata de azi e caldă și plină de pasiune. Pe o seară friguroasă ca asta e tocmai potrivită. Încălziți-vă cât mai bine!

Când Eguchi a deschis ușa camerei secrete, mirosul dulce de femeie de acolo era mai puternic decât de obicei. Fata dormea cu spatele la el. Nu sforăia, dar avea o răsuflare de somn adânc. Părea că are un corp bine făcut. Părul ei bogat părea brun-roșcat, dar putea fi și din cauza reflectării catifelei de culoare roșu-închis. Pielea gâtului gros care se vedea sub urechile cărnoase părea într-adevăr albă. Așa cum spusese femeia, părea caldă. Cu toate acestea, fața nu-i era îmbujorată de căldură. Strecurându-se ușor în spatele ei, Eguchi a scos un geamăt firesc de plăcere.

Corpul fetei era într-adevăr cald, dar pielea îi era lipicioasă și alunecoasă. Umezeala aceea a ei mirosea. Pentru o vreme, Eguchi a strâns tare ochii și a stat nemișcat. Nici fata nu se mișca. De la solduri în jos, trupul ei era extrem de bine făcut. Căldura ei, mai mult decât să-l pătrundă, l-a învăluit pe Eguchi. Și pieptul fetei era umflat, sânii păreau revărsați, iar sfârcurile erau extrem de mici. Își aminti că mai devreme gazda spusese „a o strânge de gât”, și tentația de a face asta îi era trezită de trupul fetei. Dacă ar strânge-o de gât oare cum ar mirosi trupul ei? Eguchi s-a chinuit să-și alunge relele intenții, încercând din răputeri să-și imagineze mersul dizgrațios al fetei în timpul zilei. S-a calmat puțin. Dar oare ce însemna lipsa de grație a fetei în timpul mersului?

Cum e un mers frumos, o siluetă plăcută? Ce importanță putea avea pentru Eguchi, la cei șaiszeci și șapte de ani ai săi, dacă fata asta, cu care își petrecea numai o noapte, era isteată sau nu, sau avea o educație aleasă sau nu? Acum nu făcea altceva decât să o atingă. Atât. Iar ea, fiind adormită, nu știa că el, bătrânul și dezgustătorul Eguchi, o atinge. Nici mâine-dimineață nu o să știe. E ea doar o jucărie sau o victimă? Eguchi nu era decât pentru a patra oară aici, dar cu fiecare dată când venea, și mai ales în seara aceasta, simțea cum ceva amorțea încet în el.

Fata din seara de acum era oare obișnuită cu această casă? Poate că ajunsese să nu se mai sinchisească de bătrâni, pentru că atunci când Eguchi o atinsese nici măcar nu se mișcase. Oricât de neomenească ar părea o lume, ea devine, prin puterea obișnuinței, o lume omenească. În întunericul lumii zac ascunse nenumărate imoralități. Doar că Eguchi era puțin altfel decât bătrânii care veneau de obicei aici. Chiar s-ar fi putut spune că era total altfel. Bătrânul Kiga care îi recomandase această casă considerase în mod greșit că este în aceeași situație cu ei, pentru că, de fapt, Eguchi era încă bărbat. Era probabil și motivul pentru care nu înțelegea pe de-a-ntregul adevărata tristețe și adevărata bucurie, adevăratul regret și adevărata singurătate ale bătrânilor care veneau aici.

Pentru Eguchi nu era deloc necesar ca fetele să doarmă fără să se trezească. De exemplu, cu fata cu față de vampă din a doua seară petrecută aici fusese pe punctul de a încălca grav regulile și se opriase numai pentru că se mirase că fata era virgină. De atunci jurase să respecte regulile casei, adică liniștea și siguranța „frumoaselor adormite”. Jurase să nu distrugă secretul bătrânilor. Dar se întreba, de fapt, de ce părea să existe această grijă ca toate fetele de aici să fie virgine? Era oare din dorința demnă de milă a bătrânilor? Lui Eguchi i se părea ba că pricepe, ba că nimic nu are sens.

Totuși cu fata de astă-seară ceva nu era în regulă. Eguchi nu putea avea încredere. S-a ridicat pe jumătate, și-a sprijinit pieptul de umărul fetei și i-a privit fața. Fața nu era la fel de matură ca trupul. Era chiar mult mai inocentă decât crezuse. Baza nasului era mai lată, iar partea de sus, teșită. Obrajii erau rotunzi și plini. Bretonul se contura pe frunte. Genele erau scurte și dese, dar nu aveau nimic ieșit din comun.

„Ce drăguță e!” a murmurat Eguchi, lipindu-și fruntea de a ei. Și fruntea era moale și netedă. Poate că își simțea umerii grei, pentru că s-a întors cu fața în sus. Eguchi și-a retras trupul.

A stat așa, cu ochii închiși, o vreme, pentru că mireasma fetei era extrem de puternică. Se spune că nu există nimic mai potrivit pe lume decât mirosul pentru a trezi amintiri trecute. Dar oare e vorba de acest miros dulceag și stăruitor? Își amintea mirosul de lapte al sugarilor. Deși aceste două mirosuri, al pruncului și al femeii, sunt complet diferite, oare nu sunt ele două mirosuri fundamentale pentru ființa umană? Din vechime se vorbește de bătrâni care au făcut leac pentru viață lungă și tinerețe fără bătrânețe din aroma trupului fetelor tinere. Totuși mirosul fetei de lângă el nu era chiar atât de aromat.

Dacă Eguchi ar fi încălcat regulile casei față de această fată, ea ar fi degajat un miros dezgustător și violent. Faptul că gândea așa era oare un semn că Eguchi îmbătrânise? Mirosul greu al acestei fete, acest miros sălbatic, nu însoțește oare nașterea oricărei ființe umane? Fata părea potrivită pentru a purta prunc. Oare

chiar dormind așa adânc, pulsul vieții continua să palpите și a doua zi avea să se trezească cu adevărat? Dacă s-ar întâmpla să rămână însărcinată, s-ar întâmpla fără ca ea să știe ceva. Ce-ar fi dacă el, Eguchi, la cei șaiszeci și șapte de ani, ar lăsa în urma lui în această lume un astfel de copil? Trupul fetei îl atrăgea astfel în lumea iluziei.

Totuși fata era lipsită de orice posibilitate de a se apăra. Erau puse în imposibilitatea de a se apăra special pentru liniștea bătrânilor neputincioși. Fata nu avea nimic pe ea și nu se putea trezi.

Eguchi s-a simțit nenorocit pe neașteptate și și-a dat seama că suferă. A murmurat, ca pentru el, cuvinte fără sens: „Moartea e pentru bătrâni, dragostea e pentru tineri, moartea e o dată, dragostea e de nenumărate ori”. În mod neașteptat, aceste vorbe au avut darul să-l liniștească. De la început, de fapt, nu fusese foarte agitat. Afară se auzea încet zgomotul lapoviței. Și vuietul mării părea că se liniștise. În fața ochilor i-a apărut acea mare imensă și întunecată în apele căreia cădea lapovița, topindu-se. O pasăre mare, un vultur poate, ținând în cioc o pradă însângărată se rotea razant, mai să atingă valurile negre. Prada aceea nu era oare un prunc? Nu, așa ceva nu era posibil. Sau era o fantasmă a imoralității umane? Eguchi și-a scuturat puțin capul deasupra pernei, alungând acea închipuire.

— O, ce cald e! a spus Eguchi. Nu e doar de la pătura electrică.

Fata îndepărtase un pic pătura de pe ea, arătându-și pe jumătate pieptul larg și bogat, dar care nu avea un contur clar. Culoarea roșu-intens a catifelei se reflecta ușor în pielea ei albă. Privindu-i pieptul frumos, Eguchi a urmărit cu vârful degetului linia părului de pe frunte. După ce se întorsese cu fața în sus continuase să respire lung și ușor. Ce dinți avea oare între buzele acelea mici? Eguchi a apucat-o de mijlocul buzei de jos și i-a deschis puțin gura. Dinții nu îi erau la fel de delicați ca buzele, dar se înșirau frumos. A rămas cu buzele ușor întredeschise, lăsând dinții puțin descoperiți. Eguchi și-a frecat vârful degetului murdar de ruj mai întâi de lobul gros al urechii ei, apoi de gâtul ei gros. Pe gâtul ei alb au rămas linii roșii, abia vizibile. Era drăguță.

„Probabil e și asta virgină”, s-a gândit Eguchi. Nu-i venea să controleze dacă e așa, după regretul pe care îl simțise cu a doua fată, când, curios, încercase și se mirase apoi de josnicia lui. Oricum ar fi, ce importanță avea pentru el? Dar, când s-a gândit că nu e neapărat așa, i s-a părut că aude înlăuntrul lui o voce care-și bătea joc de el.

— Ești un demon al răului care încearcă să-și bată joc de mine?

— Un demon al răului nu e așa blând! Nu e doar gândul tău exagerat despre tristețile și dorințele tale, acum că ai ajuns în pragul morții?

— Nu, nu mă gândesc la mine, mă gândesc cu milă la bătrânii neputincioși.

— Vai cât de imoral! Dar de fapt cineva care dă vina pe alții nici măcar numele de imoral nu-l merită.

— Ei, spune-le cum vrei! Dar care e diferența între virginele pure și fetele care nu mai sunt virgine? Eu nu vin aici cu dorința de a găsi numai virgine.

— Asta pentru că încă nu știi de fapt ce înseamnă tentația pe care o simt bătrânii cu adevărat neputincioși. Să nu mai vii aici. Chiar dacă printr-o mare minune fetele s-ar trezi noaptea, nu crezi că bătrânii nu ar avea de ce să se rușineze?

Și tot așa, Eguchi și-a pus întrebări, răspunzându-și singur, dar nu a găsit motivul pentru care în această casă nu erau aduse decât virgine. Era suspicios pentru că de toate cele patru ori când venise aici, fetele fuseseră virgine. O fi într-adevăr rugămintea și dorința bătrânilor ca ele să fie așa?

Gândul că fata ar putea fi trezită îl tenta incredibil pe Eguchi. Oare exista o acțiune, și cât de violentă trebuia să fie aceasta, ca să o poată face să se trezească chiar numai puțin? De exemplu, dacă i-ar fi ruptă mâna încât să-i atârne inertă sau i-ar fi străpuns pieptul sau pânțelele cu cuțitul, cu siguranță n-ar putea să continue să doarmă.

„Am început să devin din ce în ce mai pervers”, și-a spus Eguchi. Nu era nici el departe de vârsta când va fi neputincios ca bătrânii care veneau aici. Îi tot dădeau târcoale gânduri păcătoase. Să distrugă această casă și să-și distrugă și viața. Părea că gândurile îi erau stârnite de familiaritatea pe care o simțea pentru această fată drăguță cu pieptul larg și alb dezvelit, pentru că altfel ea nu era o frumusețe în adevăratul sens al cuvântului. Părea ceva exact opus sentimentului de căință. Există căință chiar și la ființele care nu au voință puternică. Îi lipsea poate curajul fetei sale mezine, cu care privise împreună cameliile la templul Tsubaki. Eguchi a închis ochii.

Pe iarba tunsă scurt de lângă drumul pietruit din grădină se jucau doi fluturi. Erau veseli și se ascundeau în iarbă, pentru ca apoi să reapară zburând exact deasupra ei. Pe când cei doi fluturi se ridicaseră ușor și dansau lin, din frunzișul tuns scurt a mai apărut unul, și încă unul. Tocmai când te gândeai că sunt două perechi, încă un fluture s-a amestecat printre ei. Erau cinci. Îi priveai urmărindu-se ca într-o luptă, iar din iarbă se tot înălțau dansând, unul după altul, alți fluturi. În curând grădina s-a umplut de fluturi albi, dansând. Nu se înălțau către cer.

Vârful crengilor de arțar, care atârnavă larg desfăcute, se clătina ușor, deși părea să nu fie vânt. Poate din pricina greutateii frunzelor mari, care atârnavă de aceste vârfuri subțiri. Grupul de fluturi albi se înmulțea ca un câmp de flori albe. Dacă te uitai doar la arțarii cu frunze înroșite te întrebai dacă această iluzie avea vreo legătură cu casa „frumoaselor adormite”. Frunzele de arțar din iluzie erau galbene și roșii, făcând ca albul grupului de fluturi să pară și mai viu. Dar

frunzele de arțar ale casei „frumoaselor adormite” căzuseră. Numai câteva frunze veștejite mai atârnau poate de crengi. Și cădea lapoviță.

Eguchi uitase cu totul de frigul și lapovița de afară. Poate că iluzia cu dansul grupului de fluturi albi se datora faptului că fata își etala pieptul alb, bogat, lângă el. Această fată avea ceva care trezea gânduri necurate în mintea bătrânilor. Eguchi a deschis ochii. A privit sfârcurile mici și rozalii ale fetei. Parcă erau simbolul binelui.

Și-a pus un obraz pe pieptul ei. Simțea căldură sub pleoape. Dorea să-i lase acestei fete un semn al ființei lui. Dacă ar încălca regulile casei și fata s-ar trezi, cu siguranță ar fi în mare încurcătură. N-ar ști ce să facă. Eguchi a zgâriat, tremurând, câteva urme însângerate pe pieptul fetei.

— O să-ți fie frig, a spus, trăgând pătura.

A luat imediat cele două somnifere așezate ca de obicei lângă pernă și a întors-o pe fată, lăsându-i mâinile în jos.

— Ce grea ești! a murmurat.

A doua zi femeia a venit să-l trezească, de două ori. Prima dată a bătut, cioc-cioc, la ușa de brad.

— Domnule, e deja ora nouă!

— M-am trezit. Mă scol acum. Dincolo e frig, nu-i așa?

— Am încălzit din vreme soba.

— Mai cade lapoviță?

— Nu, a încetat. Dar e înnorat.

— A, da?!

— V-am pregătit deja masa.

— Bine, a răspuns cu lene și a închis din nou ochii, visător.

— Iar vine să mă cheme dracul din infern, a murmurat, apropiindu-se de trupul incomparabil al fetei.

Peste nici zece minute, femeia a venit iar.

— Domnule, a bătut tare la ușa de brad, v-ați culcat din nou?

Vocea îi era ascuțită.

— Ușa e descuiată, a zis Eguchi.

Femeia a intrat. El s-a ridicat fără chef. Femeia l-a ajutat să se îmbrace, el fiind încă buimac. I-a pus până și ciorapii, dar gesturile îi erau nervoase. Când a mers în camera vecină i-a turnat ca de obicei cu grație ceai verde. Dar deși Eguchi bea ceaiul savurându-l, ea îl privea cu ochi tăioși.

— Fata de aseară v-a plăcut mult?

— A, da!

— Îmi pare bine. Ați visat frumos?

— Să visez? Nu, deloc! Am dormit buștean. N-am mai dormit de mult așa de

bine, a zis căscând fără jenă. Și încă nu m-am trezit de-a binelea.

— Erați obosit ieri!

— Nu, e din vina fetei. Fata asta, o cer des clienții?

Femeia a lăsat capul în jos, severă.

— Am o rugămintă la tine, a zis din nou Eguchi. După masa de dimineață nu-mi mai dai o dată somnifere? Te rog mult. Te voi răsplăti. Nu știu când se trezește fata, dar...

— Nici vorbă, a zis femeia a cărei față palidă devenise pământie, iar trupul i se încordase. Cum puteți să spuneți așa ceva? În toate există o limită.

— Limită?

Eguchi a încercat să râdă, dar nu a reușit.

Ca și cum bănuia că Eguchi i-a făcut ceva fetei, femeia s-a ridicat grăbită și s-a dus în camera alăturată.

A cincea noapte

Trecuse Anul Nou. Se auzea învolburarea mării din toiul iernii. Pe uscat însă nu se simțea vânt prea puternic.

— Cum ați venit pe o seară atât de rece ca asta? l-a întâmpinat ca de obicei femeia de la casa „frumoaselor adormite”.

— Păi tocmai pentru că e atât de frig am venit, a spus Eguchi. A muri într-o astfel de noapte rece, încălzindu-te lângă un trup tânăr de fată, nu e cea mai frumoasă moarte pentru un bătrân ca mine?

— Ce lucruri îngrozitoare spuneți!

— Doar noi, bătrânii, simțim moartea lângă noi!

În camera de la etaj unde îl primea totdeauna mergea soba. Femeia i-a turnat ca de obicei ceai verde gustos.

— Parcă simt curent de undeva, a spus Eguchi.

Femeia, rotindu-și privirea peste tot, a spus:

— E închis peste tot, nu are de unde veni curent.

— N-o fi vreun spirit care bântuie prin cameră?

Femeia l-a privit, scuturându-se ca de un fior. Devenise lividă.

— Îmi mai dai ceai? Nu e nevoie să-l lași să se răcească! Dă-mi-l așa, fierbinte, a zis Eguchi.

Îndeplinindu-i dorința întocmai, femeia l-a întrebat cu o voce rece.

— Ați auzit ceva?

— Ei bine, da.

— Așa deci! Și cu toate astea tot ați venit?

Simțind că Eguchi știa ceva, încerca să nu lase impresia că ascunde ceva în mod intenționat, dar în realitate se vedea că discuția îi displăcea.

— E păcat că ați bătut drumul până aici, dar trebuie să plecați imediat.

— De ce să nu stau, dacă am venit știind despre ce e vorba?

— Hihhi...

Râsul acela al ei era sinistru.

— Oricum astfel de lucruri se întâmplă. Iarna e firește periculoasă pentru bătrâni. Ce-ar fi să hotărâți să închideți casa pe perioada anotimpului rece?

Ea nu a răspuns nimic.

— Nu știu cine vine aici iarna, dar, dacă se țin lanț două-trei morți din astea,

nici tu nu o să scapi nepedepsită.

— Spuneți-i asta patronului. Eu ce vină am? a devenit ea din nou lividă.

— Ești și tu vinovată. Doar ați cărat împreună cadavrul bătrânului la pensiunea aceea pentru ape termale din apropiere. Ați profitat de întunericul nopții ca să faceți asta pe ascuns. Tu ai dat cu siguranță o mână de ajutor.

Femeia a încremenit.

— Am făcut-o pentru onoarea acelui bătrân.

— Onoare? Da' ce, există onoare pentru morți? Sunt numai aparențe. Onoarea nu e pentru mort, ci pentru familia lui, probabil. E un lucru așa de prostesc. Ia spune-mi, pensiunea cu ape termale și casa asta aparțin aceluiași proprietar?

Femeia nu a răspuns.

— Chiar dacă bătrânul era descoperit mort aici, lângă fata dezbrăcată, nu cred că ziarele ar fi făcut prea mult caz de asta. Eu, dacă eram în locul lui, cred că aş fi fost mai fericit să mă lăsați aici decât să mă cărați aiurea.

— Dacă îl lăsam aici, ar fi avut loc cu siguranță investigații legate de moarte și cercetări stânjenitoare, și cum și camera aceea e puțin ciudată, atât clienții care vin regulat, cât și fetele ar fi avut neplăceri.

— Fetele nu simt nici măcar când moare un bătrân? Nu se trezesc când bătrânul se luptă cu moartea?

— Nu, nu se trezesc... Atunci când moare un bătrân, dacă l-am lăsa aici, ar trebui să cărăm fata și să o ascundem undeva. Și chiar și așa, probabil că s-ar ghici ușor că lângă el a fost o femeie.

— Cum, trebuie să duceți de aici fata?

— Sigur, poate fi vorba de o crimă, nu?

— Dar fata nu se trezește nici după ce bătrânul moare și se răcește?

— Nu.

— Deci ea nu are habar că lângă ea a murit un bătrân, a spus încă o dată Eguchi.

După ce murise bătrânul, fata stătuse deci un timp lângă un trup rece. Nu știa bineînțeles nici că fusese carat cadavrul.

— Eu nu sufăr nici de tensiune, nici de inimă și sunt bine, dar dacă cumva mi se întâmplă ceva să nu mă duceți la pensiunea cu ape termale, ci să mă lăsați lângă fată, ai auzit?

— Ce tot spuneți? Dacă mai aveți de gând să vorbiți astfel de lucruri vă rog să plecați, a spus femeia grăbită.

— Ei, glumesc și eu, a râs Eguchi.

Așa cum îi spusese și femeii, nu credea că ar fi putut muri subit.

Totuși, în anunțul înmormântării bătrânului care murise aici nu scria decât atât: „moarte subită”.

La înmormântare, Eguchi se întâlnise cu bătrânul Kiga care îi șoptise amănuntele morții aceluia bătrân. Murise de angină pectorală, dar Kiga adăugase:

— Pensiunea cu ape termale nu e un loc unde să înnopteze unul ca el. Avea un loc unde trăgea totdeauna. De aceea sunt și unii care tot șușotesc că a fost vorba de eutanasiu. Sigur, ăia nu știu nimic despre situație.

— Mda.

— Poate că seamănă cu o eutanasiu, dar probabil că nu a fost o adevărată eutanasiu, ci mai degrabă o moarte dureroasă, nu una plăcută. Eu îi eram apropiat și, pentru că presimțeam ceva, m-am dus imediat să controlez. Dar nu am spus nimănui. Nici familia nu știe. Anunțurile din ziar sunt interesante, nu crezi?

În ziar apăruseră unul lângă altul două anunțuri. Primul era pe numele moștenitorului bătrânului și al soției acestuia. Al doilea era dat de companie.

— Era un om bine făcut, chiar gras. Ar fi bine să ai și tu grijă!

— Eu nu am probleme din acest punct de vedere.

— Cum or fi cărat oare în mijlocul nopții la pensiunea cu ape termale cadavrul ăla mare al lui? Cine l-o fi cărat oare? Sigur cineva cu o mașină.

Eguchi avea presimțiri sumbre.

— De data asta s-a rezolvat fără să se afle nimic, dar, dacă se mai întâmplă, în curând nici casa aia n-o să mai poată funcționa, îi mai șoptise Kiga la înmormântare.

— Așa cred și eu, răspunsese Eguchi.

Iar în această seară, femeia, gândindu-se că Eguchi știe ceva despre ce se întâmplase, încerca să nu-i trezească suspiciuni, dar era destul de precaută.

— Fata cu care era bătrânul chiar nu știe nimic din ce s-a întâmplat? a pus el din nou întrebarea neplăcută.

— N-are cum să știe, dar se pare că bătrânul s-a zbatut înainte de moarte, pentru că de la gâtul fetei până la piept sunt nenumărate zgârieturi. Când s-a trezit a doua zi, neștiind ce s-a întâmplat, mi-a spus că a fost un bătrân dezgustător.

— Dezgustător? Chiar și atunci când trece prin chinurile morții?

— Nu erau de fapt chiar răni. Dăduse puțin sângele ici-colo și se umflaseră.

Femeia părea gata să îi dezvăluie totul lui Eguchi. Dar lui tocmai de aceea parcă nu-i mai venea să asculte. Într-un fel, până la urmă, nu era decât o moarte subită. Poate că fusese o moarte subită fericită. Doar că ceea ce-i spusese Kiga despre cadavrul masiv care fusese cărat la pensiunea cu ape termale stimula imaginația lui Eguchi.

— Moartea unui bătrân e ceva groaznic, nu? Sau poate e ceva fericit. Desigur, bătrânul se află în lumea iluziei.

Femeia tăcea.

— Pe fata cu care era o cunosc și eu?

— Nu pot să vă spun asta.

— Hm.

— Pentru că, așa cum v-am spus, de la gât până la piept i-au rămas urme roșii, umflate, nu va mai veni aici până nu îi trec de tot.

— Mi-e sete, aș mai vrea ceai.

— Da, fac imediat altul proaspăt.

— Dacă vor mai muri și alți bătrâni aici nu veți putea ascunde asta la infinit și va trebui să închideți casa.

— Oare? a spus ea domol și i-a turnat ceai fără a ridica privirea. Astă-seară vor apărea stafii.

— Aș vrea să stau de vorbă pe îndelete cu ele.

— Despre ce?

— Despre bătrânețea nenorocită a bărbaților.

— Ce-am spus despre stafii e doar o glumă.

Eguchi a sorbit din ceaiul gustos.

— Știu că e o glumă, dar stafii există și în mine și, de asemenea, în tine, a spus Eguchi întinzând spre ea mâna dreaptă. Cum ți-ai dat seama că a murit bătrânul? a întrebat-o.

— Mi s-a părut că aud un geamăt ciudat și am urcat la etaj să văd ce se întâmplă. Și pulsul și răsuflarea îi erau oprite.

— Fata nu știa, nu? a întrebat Eguchi din nou.

— Facem în așa fel încât fata să nu se trezească din atâta lucru.

— Atâta lucru? Vrei să spui că nu știe nici că trupul bătrânului a fost cărat?

— Nu, nu știe.

— Chiar că e extraordinară!

— Nu e nimic extraordinar. Iar dumneavoastră nu mai vorbiți atâta, mai bine mergeți repede în camera alăturată. Până acum v-ați mai gândit că fetele adormite sunt extraordinare?

— Poate că pentru bătrâni faptul că fetele sunt tinere e ceva extraordinar.

— Ce tot spuneți? a spus femeia zâmbind ușor.

S-a ridicat și deschizând puțin ușa de brad care ducea la camera vecină a privit înăuntru și a spus:

— Puteți merge, totul e în regulă. Uitați și cheia, a adăugat, scoțând-o din brâul chimonoului și înmânându-i-o. A, am uitat să vă spun că astăzi sunt două fete.

— Două?

Eguchi s-a mirat, dar s-a gândit că era poate din cauza morții fulgerătoare a

bătrânului de care aflaseră și tinerele fete.

— Pofțiți, a mai zis femeia, ridicându-se și plecând.

Deschizând ușa, Eguchi nu a mai simțit curiozitatea și rușinea de prima dată, dar privind la fata care era mai aproape de ușă s-a gândit: „Oare și asta o fi începătoare?”

Pe lângă începătorea cu fața micuță de data trecută, fata adormită lângă ușă părea a fi pe de-a-ntregul sălbatică. Silueta aceea sălbatică aproape că l-a făcut pe Eguchi să uite de moartea bătrânului. Poate nu era obișnuită cu lucruri bătrânești precum pătura electrică, sau poate îi venea din interior o căldură chiar și în astfel de nopți reci de iarnă, în orice caz se dezvelise până la brâu. Dormea cu picioarele răsfirate. Era cu fața în sus și cu brațele întinse în voie. Sâni îi erau mari, negri-vineții. Lumina din tavan se reflecta în catifeaua roșu-închis, dar culoarea sânilor nu era frumoasă, și nici culoarea de la gât spre piept. Pielea însă avea o strălucire neagră.

„E întruchiparea vieții”, a murmurat Eguchi. O astfel de fată îi putea reda suflul vieții chiar și lui Eguchi, la vârsta lui. S-a îndoit puțin de faptul că era japoneză. Deși părea să aibă până în douăzeci de ani, avea sâni mari. Sfârcurile nu erau însă proeminente. Nu era grasă și avea un trup plin de vitalitate.

— Hm!

Când i-a luat mâna, Eguchi a văzut că avea degete lungi, cu unghii lungi. Și corpul îi era cu siguranță lung. Oare ce voce avea și despre ce lucruri vorbea?

Erau câteva crainice la radio și la televiziune a căror voce îi plăcea lui Eguchi și, de câte ori apăreau acestea, închidea ochii și le asculta doar glasul. Tentația de a asculta vocea acestei fete adormite devenea din ce în ce mai puternică. Sigur că nu se putea aștepta ca o fată care nu se trezește să vorbească ceva coerent. Dar oare cum o poate face să vorbească măcar în somn? Desigur, vocea din somn e diferită de obicei de cea reală. Și, în plus, femeile au în general mai multe moduri de a vorbi, dar această femeie desigur vorbea totdeauna cu aceeași voce. După felul cum dormea, se vedea că nu era manierată și nu părea să se sinchisească de cei din jur.

Eguchi s-a așezat și a pipăit unghiile lungi ale fetei. Nu știa că unghiile pot fi atât de tari. Așa sunt probabil unghiile sănătoase și tinere. Culoarea sângelui de sub unghii era vie. Până acum nu observase că fata avea în jurul gâtului un lăntișor de aur, subțire ca un fir. Acest lucru l-a făcut să tresară de bucurie. Și, deși într-o noapte atât de rece stătea dezvelită până la brâu, părul de pe frunte părea a fi umed de sudoare. Eguchi și-a scos batista din buzunar și a șters-o cu ea. Batista a căpătat un miros greu. A șters-o și mai jos, și la subsuori. Pentru că nu se putea întoarce acasă cu o astfel de batistă, a mototolit-o și a aruncat-o în colțul camerei.

— Aoleu, are ruj pe buze?! a șoptit Eguchi.

Era un lucru normal, dar la această fată până și acest amănunt îl surprindea plăcut. Privind-o puțin a zis:

— Și-o fi făcut operație pentru buză de iepure?

S-a dus și a luat batista pe care o aruncase și a șters și buzele fetei. Nu erau urme de operație. Doar mijlocul buzei de sus era mai înalt, dând gurii un contur frumos și făcând-o să arate extrem de drăguță.

Eguchi și-a amintit deodată de un sărut de acum vreo patruzeci de ani. Stătea în fața fetei cu o mână ușor pusă pe umărul ei și deodată își apropiase buzele de ale ei. Fata se ferise.

— Nu vreau, nu vreau, eu nu fac asta, spusese ea.

— Nu-i adevărat, tocmai ne-am sărutat.

Și-a șters buzele și i-a arătat batista pe care se vedeau urme de ruj.

— Uite, vezi că m-ai sărutat... uite asta!

Fata a luat batista și a privit-o, apoi a pus-o în tăcere în geantă, mototolind-o.

— Eu nu sărut pe nimeni, a privit ea în pământ înlăcrimată și apoi nu a mai spus nimic.

De atunci relația lor se terminase. Oare ce făcuse fata cu acea batistă? Mai mult decât ce făcuse cu batista, ar fi vrut să știe dacă acum, după patruzeci de ani, acea femeie mai trăia.

Până să vadă buzele frumos conturate ale acestei fete adormite, Eguchi uitase complet de acea femeie în toți anii de până acum. Dacă ar lăsa batista lângă perna fetei adormite, când ar vedea-o cu ruj pe ea dimineața, ar ști ea oare că îi furase un sărut?

Desigur, un sărut le era permis clienților în această casă. În orice caz, nu era interzis. Cât ar fi fost de bătrâni și de decrepiți, să sărute puteau. Doar că fata nu se putea feri și nici nu știa de sărut. Poate că buzele ei adormite sunt reci și umede. Buzele cadavrului viu al unei femei care a iubit transmit probabil mai bine tremurul emoției. Gândindu-se la neputința bătrânilor care veneau aici, lui Eguchi i-a pierit pofta de sărutat.

Totuși forma ciudată a buzelor fetei din această seară îl ademenea. „N-am știut că există și astfel de buze”, și-a spus, atingând ușor, cu vârful degetului mic mijlocul buzei superioare a fetei. Era uscată. Și pielea părea să-i ardă. Dar fata a început deodată să-și lingă buzele și nu a încetat până nu și le-a umezit bine. Eguchi și-a retras mâna.

— Fata asta sărută și în somn.

I-a mângâiat puțin părul de lângă urechi. Era gros și bățos. S-a ridicat și și-a pus pijamaua.

— Cât ai fi tu de rezistentă, dacă stai așa, o să răcești.

I-a luat brațele și i le-a băgat sub pătură, învelind-o până peste piept. Apoi s-a apropiat, vrând să intre în așternut. Fata s-a răsucit și și-a întins brațele, cu un murmur. Bătrânul a fost astfel împins și scos de sub așternut. N-a putut să se oprească din râs, la o respingere așa de ciudată.

— Aha, ești o începătoare curajoasă!

Pentru că fata era cufundată în somn, iar trupul îi era probabil amortit, ar fi putut face orice cu ea, dar elanul de a se apropia de o astfel de fată cu forța îl părăsise, sau poate uitase de mult astfel de lucruri. Nu îl mai entuziasma gustul aventurii și al luptei. Acum, împins afară din așternut de această fată adormită, își amintea râzând de astfel de sentimente.

„Se vede treaba că am îmbătrânit”, a murmurat. Nu era încă în acea stare în care erau ceilalți bătrâni care frecventau această casă. Ceea ce-l făcea totdeauna să se gândească serios dacă bărbăția ce-i mai rămăsese nu era pe sfârșite erau trupurile goale, strălucind întunecat, ale fetelor.

Poate că dacă ar deveni violent cu o astfel de fată i-ar reveni tinerețea. De fapt, Eguchi se săturase încet-încet de această casă a „frumoaselor adormite”. Dar, deși se plictisise, de câte ori revenea, se simțea din nou atras. Dorind să fie violent cu această fată, să încalce regulile casei, să strice plăcerea secretă și urâtă a bătrânilor, și cu asta să se despartă de acest loc pentru totdeauna, a simțit că îi clocotește sângele. Dar nu era nevoie de violență și de forță. Trupul adormit al fetei nu putea opune nici o rezistență. Era simplu chiar și să o omoare, strangulând-o. Dar instinctul de luptă al lui Eguchi s-a stins deodată și l-a cuprins o deșertăciune neagră. Zgomotul valurilor din apropiere se auzea ca venind de departe. Probabil pentru că pe uscat nu era deloc vânt. S-a gândit la fundul întunecat al mării noaptea. S-a ridicat într-un cot și și-a apropiat fața de cea a fetei. Fata respira greu. Bătrânul a renunțat și la sărut și și-a întins cotul.

Pentru că rămăsese în poziția în care îl împinsese fata sălbatică cu pielea negricioasă, avea pieptul afară din pătură. A intrat lângă fata de alături. Ea era cu spatele, dar și-a ghemuit trupul spre el. Era o fată care îl întâmpina cu blândețe, chiar și în somn. Și-a pus un braț lângă mijlocul bătrânului Eguchi.

— Ce bine, a zis, jucându-se cu degetele fetei și închizând ochii.

Degetele ei cu oase subțiri se îndoiu ușor și mult, ca și cum nu s-ar fi putut rupe. Eguchi avea poftă să le muște. Și sânii îi erau mici, dar erau totuși rotunzi și au încăput în palmele lui Eguchi. Și șoldurile erau rotunde. Femeia e infinită, a deschis Eguchi ochii cuprins puțin de tristețe. Fata avea un gât lung. Și acesta era subțire și frumos. Chiar dacă era extrem de suplă, nu prea era stilul de femeie japoneză tradițională. Ochii închiși păreau să aibă pleopă dublă, dar linia lor nu era adâncă și dacă i-ar fi deschis, ar fi devenit poate simplă. Sau poate uneori avea pleoape duble, alteori simple. Sau poate un ochi era cu pleopă dublă, iar

celălalt cu pleoapă simplă. Din cauza reflexiei catifelei din cele patru părți ale camerei, nu-și dădea seama exact de culoarea pielii ei, dar fața îi părea puțin bronzată, gâtul alb, baza gâtului de asemenea puțin bronzată, iar pieptul alb de-ți tăia răsufarea.

Știa cam cât era de înaltă fata cu pielea strălucind întunecat, iar aceasta era oarecum la fel. Eguchi a atins-o cu vârful piciorului. La început a atins talpa piciorului cu piele tare și groasă a fetei negricioase. Era un picior unsuros. Și-a retras panicat piciorul, dar atingerea unsuroasă l-a stârnit parcă. S-a gândit deodată că poate fata asta negricioasă a fost partenera bătrânului, provocându-i criza de angină și moartea. Și poate din motivul ăsta azi erau două fete.

Nu, era imposibil. Doar femeia îi spusese adineauri că fata care a fost cu bătrânul care murise n-avea să mai vină până când nu i se vindeau de tot urmele de pe gât și de pe piept pe care i le făcuse acesta, zbătându-se în luptă cu moartea. Eguchi a atins din nou cu vârful piciorului talpa groasă a fetei și pielea neagră.

Un spasm al trupului fetei păru să-i spună: „Dă-mi vraja vieții!” Fata dăduse la o parte nu numai pătura de deasupra, ci și pătura electrică de dedesubt. Unul dintre picioare i se întindea în afară. Bătrânul se gândea c-ar fi avut poftă să împingă trupul fetei afară, în frigul iernii, dar și-a ațintit privirea pe pânțele, de la piept în jos. Și-a pus urechea deasupra inimii ei și i-a ascultat bătăile. Crezuse că sunt mari și puternice, dar erau neașteptat de mici și drăguțe. Păreau chiar puțin neregulate. Poate de vină era auzul lui nesigur.

— O să răcești, a zis, învelind trupul fetei și oprind butonul păturii electrice în partea ei.

Nu există nimic altceva pe lume la fel ca vraja vieții femeii. Oare cum ar fi fost dacă o strangula? Era fragilă. Chiar și un bătrân o putea strangula cu ușurință. Și-a șters cu batista obrazul pe care îl lipise de pieptul fetei. Pe el rămăsese atingerea unsuroasă a trupului ei. Și-a pus apoi mâna deasupra propriei inimi. Poate pentru că era mâna lui, i se părea că bate normal.

S-a întors cu spatele la fata negricioasă, revenind cu fața spre fata blândă, cu pielea albă. Nasul ei cu o formă frumoasă se reflecta în ochii lui bătrâni. Privindu-i gâtul subțire, frumos și lung nu te puteai împiedica să-l îmbrățișezi și să ți-o apropii pe față. Pe măsură ce gâtul ei se mișca lin, se simțea desprinzându-se din el și un miros dulce. Acest miros se amesteca cu mirosul sălbatic și puternic al fetei negricioase din spate.

Eguchi s-a lipit strâns de fata cu pielea albă. Respirația ei a devenit brusc scurtă. Dar nu dădea semne să se trezească. Eguchi a stat așa, nemișcat.

— Oare îmi e îngăduită, ca ultima femeie din viața mea...?

Fata negricioasă din spate părea că se încălzește. Bătrânul a întins mâna și a

atins-o. Erau sânii ei.

— Liniștește-te! Ascultă valurile zgomotoase de iarnă și liniștește-te, s-a forțat Eguchi să se calmeze.

Fata e adormită de parcă ar fi paralizată. I se dă ceva ca o otravă sau un medicament puternic. De ce oare? Pentru ce altceva decât banii? s-a întrebat bătrânul, ezitând. Dar oare fata știa că tristețea tragică a vieții ei devenea astfel o rană de nevindecat? La cei șaiszeci și șapte de ani ai săi Eguchi putea foarte bine considera că toate trupurile de femeie sunt la fel. În plus, această fată nu știa nimic, nu-l refuza, nu-i răspundea. Ceea ce o deosebea de un cadavru viu era faptul că prin ea curgea sânge și respira. Sau diferența era că mâine se va trezi? Dar fata nu simțea nici iubire, nici rușine, nici fiori. După ce se trezea rămânea numai cu ură și regret. Nu știa nici ce bărbat i-a întinat puritatea. Nu știa decât că era un bătrân. Desigur că fetele nu vorbeau despre asta cu femeia. Chiar dacă bătrânii încălcau regulile casei, fetele țineau asta desigur secret, și totul se termina fără ca nimeni în afară de ele să știe ceva.

Pielea fetei blânde se lipise de Eguchi. Poate pentru că oprise pătura în partea ei, fetei negricioase începuse să-i fie frig. Și trupul ei gol se lipise, ghemuindu-se, de spatele lui. Un picior i se apropiase și se amesteca cu picioarele fetei cu pielea albă. Pentru că totul era ciudat, Eguchi se simțea obosit. A început să caute somniferele de lângă pernă. Era strâns între cele două fete de nu-și putea mișca nici mâinile. Și-a pus palma pe fruntea fetei cu pielea albă și a privit pilulele albe ca totdeauna.

— Ce-ar fi ca astă-seară să nu le iau? a murmurat el.

Probabil erau destul de puternice. Te adormeau prostește imediat. Eguchi s-a întrebat pentru prima dată dacă toți bătrânii care veneau în această casă luau pilulele pur și simplu așa cum le spunea femeia. Totuși, dacă sunt și unii care nu iau pilulele, luptându-se singuri să adoarmă, nu înseamnă că neputinței lor li se mai adaugă altă neputință? Eguchi se gândea că el nu intră însă în categoria acelor bătrâni neputincioși. A luat și în această seară pilulele. Și-a amintit că îi ceruse femeii pilule la fel cu cele pe care le lua fata. Pentru bătrâni sunt periculoase, răspunsese ea. După aceea nu mai putuse insista.

Dar oare „periculos” însemna că puteau muri în somn? Eguchi nu era decât un bătrân neînsemnat, dar pentru că era o ființă umană se întrista uneori de deșertăciunea singurătății, de lucrurile fără rost și melancolice din lume. Era oare dificil să ți se permită să mori în această casă? Faptul că atrăgea curiozitatea oamenilor și primea pe cei izgoniți de lume nu era un semn al morții? Probabil că rudele și cunoscuții s-ar mira mult dacă cineva ar muri aici. Nu știa în ce măsură ar fi rănită familia de o astfel de moarte, dar a muri stând, de exemplu, între două femei tinere ca în seara asta, nu e de fapt adevărata dorință a unui corp

îmbătrânit și neputincios? Dar așa ceva nu e permis. Probabil că s-ar spune că s-a sinucis cu somnifere și cadavrul i-ar fi cărat, ca în cazul bătrânului care murise, la pensiunea cu ape termale din apropiere. Neexistând nici testament, cauza morții nu era cunoscută și astfel putea fi ușor pusă pe seama fricii de ceea ce îi va aduce bătrânețea. Revăzu zâmbetul ambiguu al femeii.

— Ce naiba, ce legătură are...?

Eguchi râsese, dar nu cu un râs vesel. Deja pilulele începuseră să își facă efectul.

— Ei, hai s-o scol pe femeie și s-o pun să-mi dea pilule ca ale fetei, a murmurat.

Totuși nu putea fi vorba să o cheme pe femeie. N-avea chef să se scoale din pat și nici să o cheme. Stătea cu fata în sus și îmbrățișase cu ambele mâini gâturile celor două fete. Unul era inocent, moale și dulce, celălalt tare și unsuros. Bătrânul parcă zbura. A privit draperiile roșu-închis din dreapta și din stânga.

— Ah!

Cea care scosese sunetul ca și cum i-ar fi răspuns era fata negricioasă. Și-a întins brațul pe pieptul lui Eguchi. Oare o doare? Eguchi i-a slăbit un braț și s-a întors cu spatele la ea. A întins o mână spre fata albă și i-a cuprins mijlocul. Apoi a închis ochii.

„Era ultima femeie din viața lui? Și dacă aceasta era ultima, care fusese prima femeie din viața lui?” se gândea Eguchi. Era mai mult decât amețit.

Prima femeie fusese mama, și-a dat seama Eguchi. Nu poate fi alta decât mama, acesta era răspunsul simplu și absolut neașteptat. Putea fi mama prima lui femeie? Acum, la șaiszeci și șapte de ani, stând culcat între cele două fete, acest adevăr s-a ridicat deodată, pentru prima oară, de undeva din adâncul sufletului. Era blasfemie sau adorație? A deschis ochii ca atunci când vrei să alungi un vis urât și a clipit des. Totuși pilulele își făceau deja efectul și îi era greu să rămână treaz și a început să-l doară surd capul. A încercat prin vis să urmărească amintirea mamei, dar a oftat și și-a pus dosul palmelor pe sânii fetelor din stânga și dreapta. A închis ochii, simțind ba o piele fină, ba una aspră.

Lui Eguchi îi murise mama în iarna când el împlinea șaptesprezece ani. Tatăl lui și el o țineau fiecare de câte o mână. Mâinile alungite din cauza tuberculozei erau numai oase, dar degetele ei îl strângeau cu putere pe Eguchi, mai să-l doară. Răceala acelor degete s-a transmis în tot trupul lui. Asistenta s-a ridicat domol și, cu pași lini, a plecat pentru a-l chema pe doctor.

— Yukio, Yukio! strigase mama întrerupt.

Tocmai atunci când Eguchi îi mângâia pieptul, ea începuse să scuipe mult sânge. Și din nas se revărsa sânge în valuri. I s-a întrerupt răsuflarea. Nu a putut să șteargă sângele care curgea nici cu tifonul, nici cu pâza.

— Yukio, șterge cu mâneca halatului, spusese tatăl lui. Soră, soră, repede, apă și un lighean!... A, și o pernă nouă, o pijama nouă, și pătură!

Gândindu-se că prima femeie din viață e mama, era normal ca Eguchi să-și amintească de moartea ei. S-a gândit cu surprindere că draperia roșu-închis care înconjura camera secretă era ca sângele. Chiar dacă strângea tare ochii, nu îi dispărea din fundul lor culoarea roșie. În plus, din cauza somniferului, mintea îi era confuză. Iar dosul palmelor îi era pe sâni inocenți ai celor două fete. Îi amortiseră pe jumătate conștiința și rațiunea, și în colțul ochilor i s-au strâns lacrimi.

Oare de ce mă gândesc într-un astfel de loc că mama e prima femeie din viața mea? s-a întrebat suspicios Eguchi. Dar, tocmai pentru că o considera pe mama prima femeie a lui, celelalte femei care urmaseră, cu care se distrase, nu îi mai veneau în minte. Apoi, de fapt, în realitate, prima femeie din viața lui era soția lui. Asta e bine, dar în această seară de iarnă bătrâna soție, care măritase deja trei fete, dormea singură. Sau poate era încă trează. Unde locuiau ei nu era zgomot de valuri ca aici, dar frigul serilor de iarnă era mai aprig. Eguchi s-a întrebat ce-or fi sâni pe care îi simțea sub palme. Chiar și după ce el va fi murit, vor trăi în continuare gâlgâind de sânge cald? Dar asta ce-o fi? A apucat cu putere. Dar până și sâni lor erau adormiți și nu-i răspundeau. Când Eguchi îmbrățișase pieptul mamei sale pe moarte îi atinsese sâni fleșcăiți. Nu-și amintea dacă îi simțise ca pe niște sâni. Ceea ce-și amintea erau doar zilele copilăriei când se culca lângă sâni tineri ai mamei.

În sfârșit, Eguchi simțea că va adormi și, pentru a-și găsi o poziție comodă, și-a retras mâinile de pe sâni fetelor. S-a întors spre fata negricioasă, pentru că mirosul puternic era al ei. Respirația ei era grea și izbea fața lui Eguchi. Avea buzele puțin deschise.

— Ce dinți încălecați drăguți are, a spus, apucându-i cu mâna.

Deși ceilalți dinți erau mari, cei încălecați erau mici. Dacă nu l-ar fi izbit răsuflarea grea a fetei, probabil Eguchi ar fi sărutat acei dinți încălecați. Dar pentru că răsuflarea ei adâncă îi deranja somnul, s-a întors cu spatele. Ridicându-și puțin gâtul, și-a apropiat fruntea de obrazul fetei cu pielea albă. Poate că ea s-a încruntat, dar lui i s-a părut că hohotește. Îl preocupa mai mult trupul unsuros care îl atinge în spate. Era rece și alunecos. Eguchi s-a cufundat în somn.

Poate pentru că stătea incomod, înghesuit așa între cele două fete, a avut numai vise urâte. Nu aveau legătură unul cu altul, dar era ceva neplăcut în toate. Și la sfârșit a visat că, întorcându-se acasă după luna de miere, a găsit o floare ca o dalie roșie care înflorise mare în fața casei. A ezitat să intre, îndoindu-se o clipă că e casa lui.

— Bine-ai venit! De ce stai acolo și nu intri? l-a întâmpinat mama lui care

murise. E timidă mireasa?

— Mamă, ce-i cu floarea asta?

— A, floarea, a spus mama liniștită. Hai, intră repede!

— Da, floarea. Am crezut că am greșit casa.

Nu se putea așa ceva, dar chiar avusese această senzație. În sufragerie se înșirau mâncăruri pentru întâmpinarea tinerilor căsătoriți. După ce a fost salută de noră, mama a plecat în bucătărie să încălzească primul fel. Se simțea și miros de plăcică prăjită. Eguchi a ieșit pe verandă să privească floarea. A venit și soția lui după el.

— Ce floare frumoasă! a spus ea.

— Da.

Pentru a nu o îngrijora pe tânăra lui soție nu i-a spus că până atunci acolo nu fusese nici o floare. Pe când privea floarea, din interiorul ei a căzut o picătură roșie.

— Oh!

Eguchi s-a trezit. Și-a clătinat capul, dar era amețit de pilule.

Era întors spre fata negricioasă. Trupul ei era rece. Bătrânul s-a mirat. Fata nu răsufla. I-a pus mâna pe piept și bătaile inimii i se opriseră. Eguchi a sărit din așternut. A căzut, picioarele împleticindu-i-se. A intrat tremurând în camera vecină. Uitându-se în jur a văzut o sonerie lângă alcov. Și-a încordat toată puterea în mână și a apăsat lung. Pe scări s-a auzit zgomot de pași.

„Oare am sugrumat-o fără să știu în somn?” s-a întors el și a privit gâtul fetei.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat femeia intrând.

— Fata asta e moartă, a îngăimat Eguchi.

Femeia era calmă și s-a frecat la ochi.

— E moartă? Așa ceva nu se poate!

— Ba da, e moartă. Nu respiră. Și nu are puls.

Femeia s-a schimbat la față și s-a așezat în genunchi lângă perna fetei negricioase.

— E moartă, vezi?

Femeia a tras pătura și a examinat-o pe fată.

— I-ați făcut ceva?

— Absolut nimic.

— Nu e moartă. Nu aveți de ce să vă faceți griji, a spus calm și cât a putut de rece.

— Ba e moartă. Cheamă repede un medic!

Femeia a tăcut.

— Ce naiba i-ai dat să bea? Uneori astfel de medicamente pot cauza moartea.

— Nu mai țipați și nu vă agitați. Nu o să vă acuzăm de nimic. Nu vă

dezvăluim nici numele, n-aveți grijă.

— Dar e moartă!

— Nu e moartă.

— Ce oră e?

— A trecut de patru.

Femeia a apucat, clătinându-se, trupul gol al fetei negricioase și l-a ridicat.

— Stai să te ajut!

— Nu e nevoie. Am jos un bărbat care mă ajută.

— E grea!

— Nu vă faceți nici o grijă și culcați-vă la loc. Mai e o fată dincolo.

Nimic nu l-a rănit mai tare pe Eguchi decât faptul că i-a spus că mai e o fată. Totuși era adevărat că în camera vecină mai era o fată cu pielea albă.

— Doar nu crezi că mai pot să dorm? a spus Eguchi cu o voce furioasă, dar în care se simțea lașitatea și frica. Plec și eu.

— Nu faceți asta. Dacă plecați așa, singur, tocmai acum, s-ar putea să dați de bănuit.

— Dar nu mai pot dormi.

— Vă mai aduc pilule.

De la mijlocul scării se auzea cum femeia începuse să târâie corpul fetei. Eguchi, doar în pijama, începea să-și dea seama cât îi e de frig. Femeia s-a întors cu niște pilule albe.

— Să vedeți ce bine o să vă odihniți cu astea până dimineată.

— Da?

Eguchi a deschis ușa camerei vecine și acolo era trupul gol al fetei albe strălucind de frumusețe, dezvelit așa cum îl lăsase când plecase speriat din cameră.

— Oh! a privit-o el.

S-a auzit depărtându-se sunetul unei mașini care probabil o căra pe fata negricioasă. O ducea oare la pensiunea aceea ciudată cu ape termale, unde fusese dus și cadavrul bătrânului care murise?

CUPRINS

Prima noapte	6
A doua noapte	27
A treia noapte	49
A patra noapte	64
A cincea noapte	75

Apărut în 1961, *Frumoasele adormite* este singurul roman al lui Yasunari Kawabata care explorează în mod explicit psihologia atracției sexuale.

La 67 de ani, Eguchi nu-și simte sfârșitul aproape, dar descoperă plăcerea tainică a frumoaselor adormite, rezervată doar bătrânilor împăcați cu soarta. Somnul (sau veghea) alături de o tânără inaccesibilă care nu își va putea aminti nimic din noaptea petrecută exercită o fascinație melancolică, în care satisfacția abandonului total se împletește cu gustul amar al contemplării frumuseții și vitalității unor adolescente, paradoxal *memento mori* pentru bărbații împovărați de ani. Într-un crescendo al experiențelor, în cele cinci nopți petrecute alături de tinerele adormite, Conștient de contrastul dintre trupurile fragede ale fetelor și corpul lui, care poartă urmele trecerii timpului, Eguchi pendulează între curiozitate și transgresiune, între amuzament și angoasă, între resemnare și teroare.

Casa frumoaselor adormite este un loc al plăcerilor crepusculare. La lăsarea întunericului, bărbații aflați la apusul vieții vin să petreacă noaptea alături de tinere nevinovate cufundate într-un somn adânc, din care nici o sărutare, nici un gest violent nu le poate trezi. Pasivitatea lor e periculoasă, pentru că reprezintă o permanentă tentație de a depăși limitele impuse, un îndemn pervers la agresiuni doar aparent fără consecințe. Sunt aceste fete jucării, sau victime? Întreabă Kawabata, iar răspunsul nu e niciodată univoc.

„O meditație încărcată de poezie despre sexualitate și moarte.”

Financial Times

„Cartea lui Kawabata este un studiu al fantasmelor erotice din mintea unui senzualist atent până la morbiditate atât la miresme și parfumuri, cât și la nuanțele mângâierii, fascinat de unicitatea fiecărui trup de femeie de care se apropie, atașat de cuceririle sale sexuale din trecut... Încăperea unde nu se află decât un pat și un trup adormit, ce poate fi folosit sau abuzat, după bunul-plac al bărbatului, fără martori și deci fără rușine, este o scenă pe care Eguchi se poate vedea așa cum este de fapt - bătrân, respingător și aproape de moarte. Noaptea pe care le petrece cu fetele fără nume nu-i provoacă bucurie sau plăcere fizică, ci melancolie, regret și suferință.”

J.M. Coetzee, laureat al Premiului Nobel pentru literatură,
The New York Review of Books

ISBN 978-973-689-768-9

Notes

[[←](#) 1]

Pictor japonez (1873-1957) (*n.tr.*).

[← 2]

Kyoto - oraş vestit pentru templele şi grădinile sale; capitală imperială între anii 794 şi 1868.

[← 3]

Linia Hokuriku - linie de tren care străbate zona Hokuriku din insula principală a Japoniei care cuprinde prefecturile Toyama, Ishikawa, Fukui și Niigata.

[← 4]

Dublă sinucidere din dragoste - practică prin care îndrăgostiții se sinucideau împreună atunci când diferența de condiție socială etc. împiedica dragostea lor să se împlinească în această lume.

[← 5]

Yamato - vechiul nume al Japoniei.

[← 6]

Camellia sasanqua.

[← 7]

Shisendo - clădire din orașul Kyoto construită de poetul Ishikawa Jozan (1583-1672).

[← 8]

Nara - oraș din centrul insulei centrale a arhipelagului japonez; capitală imperială între anii 710 și 793.

[← 9]

Templul Tsubaki - templu din oraşul Kyoto.